

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΚΗ

ΕΘΝΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΕΡ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΕΜΑΤΕΙΟΥ
Ο "ΚΟΔΡΟΣ,"

Ὁρκισθῆτε φιληθῆτε,
καὶ τὰ ὅπλα ζώσθητε,
καὶ στήν φλόγα τοῦ πυρός,
ὑπερήφανοι ὀρμάτε,
τὸν ἐχθρό μας πελακᾶτε,
ὁδηγός μας ὁ Σταυρός.

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "Ν. ΕΡΕΥΝΗΣ,"

1912

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

— ΧΑΝΙΩΝ —

Αὐτ. ἀριθ. 1660

Χρονολ. Εἰσαγ. 30-8-1954

Εἰδικότης

Ἀριθ. 388/53

ΕΘΝΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ἡ ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΚΗ

ΥΠΕΡ

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Ο "ΚΟΔΡΟΣ,"

Ὁρκισθῆτε φιληθῆτε,
καὶ τὰ ἄρματα ζωσθῆτε,
καὶ στήν φλόγα τοῦ πυρός,
ὑπερήφανοι ὀρμᾶτε,
τὸν ἐχθρό μας πελεκᾶτε,
ὁδηγός μας ὁ Σταυρός.

ΕΝ ΧΑΝΙΟΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "Ν. ΕΡΕΥΝΗΣ,"

1912

ΤΩ

ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Μακεδονομάχου
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Ἀρχηγοῦ

Πατριωτικῶ Σωματεῖο

«Ο ΚΟΔΡΟΣ»

Τὴν Συλλογὴν μου ταύτην

Μετὰ χρυσῶν ἐλπίδων

Διὰ τὴν μέλλουσαν Πατριωτικὴν αὐτοῦ

ΔΡΑΣΙΝ

Ἀφιερῶ

Ὁ Ποιήσας καὶ Γενικὸς αὐτοῦ Γραμματεὺς

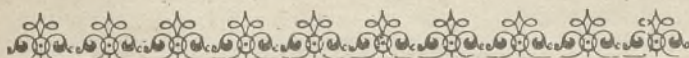
Γ. Κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΚΗΣ

Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Δήμου καὶ
αὐτὸ χαίρει καὶ ἐπικρατεῖ
ἀφ' ὧν καὶ μεταφράσεις

Συντάκτης ὁ Ἰωάννης

12/IV/1957

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ποιη-
τοῦ καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ «Κόδρου».

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΩ

Δὲν θὰ 'πεθάνω σ' ἀγκαλιὰ ὀλόθερμη γονέων
Δὲν θὰ δεχθῶ φιλήματα φιλόστοργα ἐκπνέων
Δὲν θὰ ἀκούσω οἰμωγὰς τῶν συγγενῶν θρηνούντων
Δὲν θὰ ἀκούσω στεναγμοὺς τῶν φίλων μου πονούντων
μισῶ αὐτὰ

—

Δὲν θὰ ἐκπνεύσ' ἀσθενικὸς στὸ νεκρικὸ κρεββάτι
Δὲν θὰ μοῦ κλείσουν συγγενεῖς τὸ ἔρημό μου μάτι
Δὲν θέλω εἰς τὸ μνήμά μου νὰ θάλλουν κυπαρίσσια
Δὲν θέλω οὔτε στέφανα καὶ ἄνθη παραδείσια
μισῶ αὐτὰ

—

Θέλω νὰ πέσω ἔνδοξα στὸ βογγητὸ τῆς σφαίρας
Θέ νὰ ταφῶ χωρὶς κλαυθμοὺς καὶ ὀδυρμοὺς μητέρας
στὴν ἔρμη γῆ

—

Θέλω σ' αὖν πέσω γύρω μου τουφέκια νὰ βοοῦνε
καὶ αἰετοὶ τριγύρω μου νὰ γλυκοτραγουδοῦνε
θέλω λουλούδια ἄγρια κοντὰ μου νὰ φυτρώνουν
νὰ πίνουνε τὸ αἷμα μου ἐχθροὺς νὰ φαρμακώνουν
στὴν σκλάβα γῆ.

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ ΠΡΟΦΗΤ' ΗΛΙΑ

Βομβαρδισμοὶ εἰς τῶν Φρουδιῶν
 ἀκούονται τοὺς βράχους
 μέσα στὰ νέφη τοῦ καπνοῦ
 ἀστράπτουν αἱ ἀναλαμπαι
 καὶ ὀίπτον φῶς αἱ ἀστραπαὶ
 στοῦ Ἑθνους τοὺς προμάχους

Τραντάζεται τὸ πέλαγος
 καὶ ἀγριομουγκοῦνε
 ἡ βόμβε· καὶ διπλιάζουνε
 οἱ Ναύαρχοι τὸ πῦρ
 «δὲν καίει τέτοιο πῦρ»
 οἱ πρόμαχοι βοοῦνε

Ἡ ἔνδοξη σημαία μας
 δὲν τρέμει τὰ κανόνια
 περήφανη τὰ κάλλη της
 ξαπλώνει χαιρετᾷ
 τὰ τέκνα της, ἐνῶ αὐτὰ
 γελοῦν μὲ περιφρόνη

Ἡ πλάης ὅλη καίεται
 ὅμως αὐτὴ δὲν πίπτει
 ἀλλ' αἶφνης βόμβα ἄνανδρη
 τῆς δίνει... στὴ στιγμὴ
 χίλιοι βοοῦνε στεναγμοὶ
 τὸ Λάβαρόν μας πίπτει

Μὲς στοῦ καπνοῦ τὰ σύννεφα
εἰς τῶν βομβῶν τὴν ζάλη
χέρι Κρητὸς ἐστήλωσε
ἀμέσως στὸν κοντὸν
τὸ λάβαρον μὲς στῶν βροντῶν
τὴν ἄγρια παραζάλη

Καὶ πάλιν ἡ σημαία μας
τὰ κάλλη της ξαπλώνει
στοὺς τιμημένους βράχους της
κι' ἐν ᾧ ἐκεῖ πετᾷ
τὴν πλάσι γύρω χαιρετᾷ
τὴν Νίκη καμαρώνει

Η ΚΡΗΤΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γλυκειά μου μάνα ἄνοιξε
τὴν μητρικὴ Σ' ἀγκάλῃ
καὶ δέξου ὑπερήφανη
τὸ πιστικὸ παιδί σου
ποῦ πέφτει ματοκύλιστο
τὴν μέρα τὴν μεγάλη
καὶ σοῦ ζητεῖ μὲ δάκρυα
τὴν μητρικὴ εἰρήνη σου

Γιὰ δὲς Μητέρα μου γιὰ δὲς

τὸ αἷμά μου πῶς στάζει
 ψάξε νὰ δῇς βαθειὲς πληγές
 τοῦ τρώγαν τὴν ἀντροιά μου
 καὶ στῆς καρδιάς μου τοὺς παλμούς
 τοῦ σείεται καὶ τραντάζει
 Ἄκου μητέρα μου γλυκειά
 ψαλμούς στὴ λευθεριά μου

Μ' ἐφράγκεψαν, μ' ἐτούρκειψαν
 μὰ ἔρχομαι ἀκμαία
 τῆς ἀλυσσίδες ἔσπασα
 μόνο μὲ τ' ἄρματά μου
 καὶ πέφτω στὴν ἀγάλη σου
 Μητέρα μου γενναία
 καὶ στὴν ἀγάλην σου ξενῶ
 τὰ μύρια βάσανά μου

ΣΤΗΝ 25ην ΜΑΡΤΙΟΥ

Θριάμβου, δόξης ἄφθαστης, καὶ μεγαλείου μέρα
 τρισάγια, ὑπερήφανη, τῶν ὅπλων ἑορτὴ
 παιᾶνες καὶ διθύραμβοι γεμίζουν τὸν ἀγέρα
 στῆς νίκης τῆς ἀθάνατης, τὴν θεία τέλεσθι

Τὸ ξῖφος ὑπερήφανο φιλεῖ τὸ γιαταγάνι
 φαιδρύνει· ἡ λεόντειος τοῦ Διάκου μας μορφή
 τῆς δάφνης χλωροστέφανα ἡ γῆ ἀναβλυστάνει
 καὶ χαιρεῖ τοῦ πανύψηλου κάθε βουνοῦ κορφή

Λεβέντες χίλιοι ψάλλουνε στοὺς τάφους καὶ δακρύζουν
καὶ ζώνονται τὰ ἄρματα παῖδοι καὶ γελαστοὶ
στῆς Λαύρας τὸν δορίζοντα ψηλὰ πανηγυρίζουν
τοῦ Εἴκοσι ἕνα ἀθάνατοι λεβέντες διαλεκτοὶ

Τὴν γῇ ποτίζουν αἵματα καὶ βγαίνουνε στεφάνια
καὶ τὰ φορεῖ περήφανα καθ' εἰς πολεμιστῆς
καὶ μὲ τὴν οὐρανόφθασιν καὶ ἅγια ἑρηφάνια
τὰ ὄπλα του τὰ ἔνδοξα φιλεῖ ὁ νικητῆς.

Δακρύβροκτοι, περήφανοι, θεομὰ σὲ χαιρετοῦμεν
ἡμέρα ἀναστάσεως καὶ μέσα στὴν καρδίᾳ
ὥσάν καὶ σένα ἄλλη μιὰ ἡμέρα προσδοκοῦμεν
νὰ λάμπουν ὑπερήφανα καὶ πάλι τὰ σπαθιά.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ Γ'.

Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ διωγμοῦ

ᾧ χαϊδεμένα ὕδατα τοῦ ἡσυχου Βοσπόρου
παρῆλθον χρόνοι ἱκανοὶ ποῦ στὸ λευκὸ σὰς κῆμα
μορφὴ γλυκεῖα, συμπληρὴς, ἀγίου ῥασοφόρου
εὗρε τὸ μαῦρο μνήμα

Κῆμα Βοσπόρου! πέρασαν, ναι τώρα χρόνοι τόσοι
ὁποῦ δὲν ἐταράχθηκες ἀπὸ πνιγμὸ Γενάρου
τὰ καθαρὰ σου τὰ νερὰ δὲν βρέθη νὰ ματώσῃ
Κορμὶ τοῦ Πατριάρχου!

Πέρασαν χρόνοι, αλλοίμονον ! οἱ βάρβαροι ἀκόμα
δὲν ἔσβυσαν τὴν δίψα των στὸ αἷμα, ἀλλὰ πάλι
αἷμα ζητοῦν ἀχόρταγοι, Γενάρχου θέλουν πτώμα
νὰ δοῦν στὸ ἀκρογιάλι

Τὶ δειλιάτε βάρβαροι ; ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγγλὴν
τὸν νέον Ἐθνομάρτυρα Ἰωακείμ, μαρτύρια
δὲν τὸν τρομάζουν ἄπιστοι, ποσῶς δὲν κλίνει γόνυ
εἰς τὰ βασανιστήρια

Εἰς τὴν ἀγγλὴν βάρβαροι ! ὁ Πατριάρχης στέκει
στὸν θρόνον του περὶ ἡφανερός, δὲν δειλιά βαρβάρους
Στανρὸ κρατεῖ στὴν δεξιὰ, στὴν ἄλλη ἀστροπελέκι
γεμᾶτος θείου θάρρους

Ἄπιστοι ἐτοιμάσετε σχοινὶ γιὰ τὸν Γενάρχη
εἰς τὴν ἀγγλὴν ἔτοιμος εἶναι νὰ μαρτυρήσῃ
αἰμοδιψεῖς κρεμάσετε καὶ ἄλλο Πατριάρχη
ποσῶς δὲν θὰ δακρύσῃ

Ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ πάρετε κακοῦργοι τὸ σχοινὶ σας
εἰς τὸ πλερὸν σας ἔχετε φρουροὺς τοὺς Εὐρωπαίους
ἀνάγκη δὲν υἱίσταται νὰ ἔχετε μαζί σας
τοὺς παλαιούς Ἑβραίους

Ῥίψετε μὲς στὴ θάλασσα τὸ πάνσεπιόν του πτώμα
καὶ τῆς Εὐρώπης σὰν περνοῦν ἐπάνω του οἱ στόλοι
ἄς σᾶς ἐγκωμιάζουνε οἱ φίλοι σας ἀκόμα
ἄς σᾶς ὑμνοῦνε ὅλοι

Ἐμπρός, ἐξαγοράζετε μὲ ἄφθονον χρυσίον
 τῶν ἰσχυρῶν τὴν εὐνοίαν, τοῦ Γένους ἡ ψυχὴ του
 δὲν δειλιά, δὲν σκιάζεται, στὸν Ἀρχηγὸν πλησίον
 θὰ σύρῃ τὸ σπαθὶ του

Ἔχετε πείραν τύραννοι, ὅτι ὁ σκλαβωμένος
 Ἕλλην σὰν χάσῃ ἄνδρσι πᾶσαν ὑπομονή του
 ἐχθροῦς ποτέ του δὲν μετροῦ, ἐλπίς εἶναι στοῦ Γένους
 Στυγρὸς καὶ τὸ Σπαθὶ του

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ Ο «ΚΟΔΡΟΣ»

*Ἀπαγγελθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῇ βουλευτηρίᾳ
 Χαλκῶν τὴν 25 Μαρτίου 1910*

Εἴμεθα ἡμεῖς ἐγγόνια, τῶν ἐνδόξων μας προγόνων
 ὅταν τὴν πυγμὴν προβάλλει εἰς Σεφικὲτ μηδαμηνός;
 Λοιπὸν ξένους θὰ μᾶς λέγουν τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων
 καὶ θὰ κλίνωμεν στὸν Τοῦρκο τὸ κεφάλι ταπεινῶς;

Δὲν τρομάζει, Τοῦρκε, ὅχι ὁ Ἑλληνισμὸς τυράννους
 δὲν τὸν κάνουν νὰ σὲ τρέμῃ τοῦ Σεφικὲτ ἢ ἀπειλὲς
 Νίκης μόνον κάθε Ἕλληνα ὀνειρεύεται στεφάνους
 καὶ διὰ τὴν πότε ν' ἀρχίσουν στὰ βουνὰ ἡ τουφεκιᾶς

Δὲν ξεχνοῦμε πῶς κοιμᾶται Βασιληᾶς Μαρμαρωμένος
 μὲ τὸν νικητὴ στρατό του καὶ προσμένει μιὰν αὐγὴν

νὰ ξυπνίστη καὶ νὰ ζώσῃ τὸ σπαθὶ ἀγριεμένος
καὶ νὰ τρέψῃ τοὺς τυράννους σ' ἐπονείδιστο φυγή.

Θὰ ξυπνίσ' ὁ Βασιληᾶς μας καὶ θὰ ζώσῃ τ' ἄρματα του
στὸν στρατό του τὸν ἀνδρείον θὰ φωνάξῃ τὸ «ἐμπρὸς»
στὴν Ἁγιά Σοφιά θὰ πάῃ μ' ὅλα τὰ στρατεύματά του
καὶ θὰ ὑψωθῇ καὶ πάλιν ἐν θριάμβῳ ὁ Σταυρός.

Τ' ἀγριεμένου Βασιληᾶ μας τότε θὰ ἀκολουθήσῃ
καὶ ὁ «Κόδρος» μας στὸν δρόμο ποῦ τραβᾷ τὸν Ἱερὸ
δίπλα του καὶ ὁ Σύλλογος μας μὲ ὁρμὴ θὰ πολεμήσῃ
ἀπὸ κάτω στὴ Σημαία ὅπου φέρεται τὸν Σταυρό.

Ναὶ, ὅπότε ἀγριεμένος θὰ ξυπνίσ' ὁ Κωνσταντῖνος
καὶ σὸ χέρι του ἀρπάξῃ τὸ βαμμένο του σπαθὶ
εἰς τὸ πλάι του καὶ ὁ «Κόδρος» ἀγριεμένος καὶ ἐκεῖνος
μ' αὐταπάρησιν καὶ ζῆλον καὶ αὐτὸς θ' ἀγωνισθῇ.

Εἰς τὸν Ἐθναποστόλον Μαρτσούκαν

Ψάλλε γλυκὴ τραγουδιστὴ, Μαρτσούκα μου, στὰ ξένα
μὲ τὴν γλυκειὰ τὴν γλῶσσά σου τραγούδια Ἑθνικὰ
κάνε νὰ κλαῖν ἀπὸ χαρὰ τ' ἀδελφία σου μὲ Σένα
καὶ τὴν καρδιά των νὰ γροικοῦν μὲ βία νὰ πτυαῖ

Σκόρπιζε εἰς τ' ἀδελφία σου, τὸ θάρρος τὴν ἐλπίδα
καὶ κάνε μὲ συγκίνησι νὰ κλαῖν στὴν ξενιτεία

ἔκει μακρὰν τ' ἀδελφία μας γιὰ τὴν γλυκεῖα Πατρίδα
καὶ στὴν καρδιά ν' ἀκούουνε τὰ λόγια σου βαθεῖα

Ἄπ' τὰ κανόνια, Σπῦρο μου, τῆς Νέας Γενεᾶς Σου
θὰ βγῇ μιὰ μέρα θάνατος θὰ πεταχθῇ φωτιὰ
νὰ κάψῃ τοὺς τυράννους μας καὶ σὺ μὲς στὰ παιδιὰ Σου
θὰ τραγουδῇς, ποῦ θάλλθουνε ἀπὸ τὴν ξενητεῖα

Κάμε, πουλὶ τ' ὠκεανοῦ, τὸ νέο σου καρά βι
νὰ σχίξῃ ὑπερήφανο τὸ κῦμα τὸν γιालὸ
καὶ Σὺ ψηλά του νὰ πετᾷ καὶ ὅπου ζοῦνε σκλάβοι
νὰ κατεβαίνῃς, Σπῦρο μου, μὲ πέταγμ' ἀπαλό...

Καὶ νὰ τῶν λὲς σιγὰ-σιγὰ τὰ μυστικά σου λόγια
νὰ παίξῃς καὶ τὴν Λύρα σου, Ματσούνα, τὴν γλυκεῖα
νὰ λησμονοῦν τὰ σίδερα, τὰ μαῦρα μοιρολόγια
καὶ σέ σκλαβιά ποῦ βρίσκονται, ὦ Ῥήγα μου, πρὶν κτλ.

Ψάλλε, γλυκὲ τραγουδιστή, τοῦ Ῥήγα τὰ τραγούδια
στὴν ξενητεῖα ἀντάλλασσε τὰ Ἑθνικά φιλιὰ
καὶ κάνε νὰ φυτρώνουνε τῆς Λευθεριᾶς λουλούδια
νὰ φέρῃς εἰς τὰ χρόνια μας, τὰ χρόνια τὰ παλιὰ

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Ἀπηγγέλθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῷ Βουλευτη-
ρίῳ κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ «Κόδρου» ἐνεργεικῇ
τῆς 14 Ἰανουαρίου 1911.

Λύσσα Σουλτάνε λύσσαζε, φοβέριζε τὴν Κρήτη
μὲ τὰς βαρβάρους σου ὀρδὰς τὰ σαπισκάραβά σου
τὰ Λευκά Ὅρη ἄκουε, τὸν γέρω Ψηλορείτη
τὶ ἀπαντοῦν εἰρωνικὰ στὰ φοβερίσματά σου

Δὲν σὲ φοβοῦνται οὔτε σὲ οὔτε καὶ τὸν στρατό σου
φωνάζουν, καὶ σὲ προκαλοῦν τὴν σπάθα νὰ τραβήξης
νὰ δοκιμάσης ἂν ἔμπορῃς τὸ μισοφέγγαρό σου
στὰ δοξασιμένα μας βουνά, ποτέ σου νὰ στηρίξεις

Διψοῦν οἱ νεῖοι τοῦ τουφεκιοῦ τὸ λάλημα ν' ἀρχίσῃ
στὰ σιδερένια των χορμιά νὰ ζώσουν τ' ἄρματα των
στὸ κάπνισμα τοῦ μπαρουτιοῦ καθ' ἓνας νὰ ὀρμήσῃ
καὶ νὰ λουσθῇ στοὺς ποταμούς τῶν ἐχθρικῶν αἱμάτων

Οἱ λόγγοι καὶ ἡ ῥευματιὲς, τὰ ὄρη καὶ τὰ πλάγια
ἔχουν βαφῇ μὲ αἷματα, μὰ ἐδίψασε τὸ χῶμα
καὶ θέλει νὰ τὸ ῥάνουνε καὶ ἄλλα παλληκάρια
μὲ αἷμα ὁποῦ νὰ βαφῇ πειὸ κόκκινο ἀκόμα

Σκιρτοῦν στοὺς τάφους οἱ νεκροὶ καὶ τραγουδοῦν τοὺς στίχους
τοῦ Ρήγα, καὶ οἱ σκελετοὶ τὰ ἄρματα γιαλίζουν
κι' ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας σκορπᾷ αὐτοὺς τοὺς ἦχους
κι' ἀντιλαλοῦν ἡ ῥευματιὲς καὶ τὰ βουνά γεμίζουν

Τὸν τρόπον δὲν ἐμπνέουνε σὲ μᾶς στρατοὶ καὶ στόλοι
 Σουλτάνε σὲ γνωρίζομε καλὰ καὶ μᾶς γνωρίζεις
 εἰσεύρεις τὸ τουφέκι μας τὶ εἶδους ῥίπτει βόλι
 καὶ χάνεις σοβαρότητα ἡμᾶς νὰ φοβερῶναις

Εἴμεθα ὅλοι ἔτοιμοι, μιὰ ἑκατόμβη ἄλλη
 νὰ στεφανώσῃ ἥρωας καινούργιους μὲ στεφάνια
 τῆς νίκης τῆς παλληκαριᾶς, καὶ τὸ τουφέκι πάλι
 νὰ στολισθῇ ὁ Κρητικὸς μὲ ἄγρια ἑρρηφάνια

Εὐρώπη! κι' ἂν μᾶς γύρισες εἰς τὴν σκλαβιά καὶ πάλι
 τ' ἄρματα δὲν ἐμάθανε τουρκιὰ νὰ προσκυνοῦνε
 ἄνοιξες νέον στάδιον νὰ δοξασθοῦνε κι' ἄλλοι
 Λεβέντες ποῦ ζηλεύουνε στὸ πῦρ νὰ βοπτισθοῦνε

Στὴν ξακουστὴ Πατρίδα μας ὁποῦ γεννᾷ λιοντάρια
 δὲν θὰ πατήσῃς βάρβαρε, ἐν ὅσῳ ἡ Κρήτη βγάζει
 ἀπ' τὰ βαμμένα σπλάγχνα της ἀνδρεῖα παλληκάρια
 ὅσῳ δὲν παύει ἡ Κρήτη μας κοριτὰ νὰ θυσιάζῃ.

Ἔλα Σουλτάνε σ' ἂν μπορῇς λιοντάρια νὰ δαμάσῃς
 ἡ Κρήτη στὴν παλληκαριὰ ποτέ της δὲν στειρεθεῖ
 Ἔλα καὶ πάλι Κρητικὴ φωτιὰ νὰ δοκιμάσῃς
 ἡ Κρήτη ἔλεος ποτὲ, οὐδέποτε γυρεθεῖ

ΣΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΣΟΥΔΑΣ

Στείρευσε ἔρμο ! στείρευσε
τῆς Συμπορᾶς Λιμάνι
τὸ βάθος σου τὸ πλάτος σου
τ' ἀμέτρητο μᾶς κάνει
πικρὰ ν' ἀναστενάζωμε
περίλυτοι θλιμμένοι
στὰ σίδερα δεμένοι

Στείρευσε ἔρμο στείρευσε!
μὰ τὰ βαθειὰ νερά σου
δὲν εἶναι, ὄχι, ἄξια
τὴν μαύρη συμφορά σου
νὰ σβύσουν ὅπου ἀναψες
τόσους αἰῶνας τώρα
στὴ μαύρη τούτη χώρα

Στείρευσε ἔρμο, στείρευσε
νὰ παύσουν τὰ δεινά μας
εἰς τὰ εὐρέα νῶτά σου
ᾧ πέσουν τὰ βουνά μας,
ἂν δὲν ἀρκοῦν τὰ κόκκαλα
τὰ σκόρπια νὰ γεμώσης
ἕνα Λαὸ νὰ σώσης

Στείρευσε ἔρμο στείρευσε
αἰῶνες ματωμένοι

τὴν λευθεριά δὲν ἴσχυσαν
 νὰ δοῦμ' οἱ πονεμένοι
 νικοῦμε μεῖς τὸν τύραννον
 ἀλλ' ὅμως τὰ νερά σου
 μᾶς κάνουν εἰλωτάς σου

—
 Ἐρμο λιμάνι στείρευσε !
 μέσα στὰ ὕδατά σου
 εἶναι ἐχθρὸς ἀνίκητος
 ἢ κάθε μιὰ σταλιά σου
 καὶ ἐκεῖ μέσα πνίγονται
 τὰ τόσα δίκαιά μας
 αὐτὴ ἡ Λευθεριά μας

—
 Ἀχ ! δὲν στερεύεις ἔρημο !
 ἀλλ' ὅμως τὴν γαλήνη
 ποῦ βασιλεύει ὀλόγυρα
 στὴν σημερινὴν εἰρήνη
 ἢ Κρήτη ἔρμο δύναται
 ὁπότεν τὸ θελήσῃ
 φουρτούνα νὰ γυρίσῃ

—
 Καὶ τότε μόνον ἔρημο
 προώρισται νὰ φρίξῃς
 στὴν ἄγρια παραζάλη σου
 στόλους πολλοὺς νὰ πνίξῃς...

Ἐλλὰ θὰ μείνῃς πάντοτε
 Ἑλληνικὸ Λιμάνι
 ὅ,τι καθ' εἰς κι' ἂν κάνῃ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΕΓΚΑΙΝΙΟΙΣ

Τοῦ ἐν Χαλέπῳ Σκοπευτηρίου τοῦ «Κόδρου» κατὰ τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1911

Πάνω στοὺς βράχους π' εἶν' ἐκεῖ ψηλὰ τοὺς δοξασμένους
ποῦ τῆς Εὐρώπης ἔμαθαν τοὺς στόλους ἠνωμένους
νὰ μὴ φοβοῦνται, οὔτε δειλιοῦν κανόνι καὶ τουφέκι
βλέπω τὴν δόξα ζηλευτή, περήφανη νὰ στέκη.

Λεβέντες βλέμμα στρέψετε πάνω ψηλὰ στὴν εἰρήνη
νὰ δῆτε πῶς ἐβάφησαν κι' οἱ θυμοὶ καὶ οἱ βράχοι
μ' αἶμα ἀνδρείων μαχητῶν
τοῦ Ἑθνους ὑπερασπιστῶν
ποῦ ἔπασαν ἀνδροπρεπῶς εἰς τὴν λυσσώδη μάχη

Τὶ Μεγαλεῖον Ἑθνικόν! τὸν τίμιον Στανρόν μας
νὰ βομβαρδίζουν θωρηκτὰ μ' ὀβίδας ὁμοθυμῶν
κι' ὁ μαχητὴς μας θνήσκων
ν' ἀσπάζεται τὸ ὕστατον τὸ ἅγιον Λάβαρόν μας

Οἱ βράχοι αὐτοὶ ποῦ στὸν ἐχθρὸν ἐνέπνευσαν τὴν φρίκην
αὐτοὶ ποῦ ἐκαμάρωσαν τὴν τόση λεβεντιά
καὶ εἶδον πετυγίζουσιν ἐπάνω των τὴν νίκην
ἅς εἶναι εἰς τὸν «Κόδρον» μας, παράδειγμα παιδιᾶ.

Παράδειγμα; ἀλλοίμονον! μήπως ἐδῶ μπροστά μας
δὲν εἶναι λιονταρόψυχοι ὅπου στὴν σκλάβαν γῆ
ἐκλείσαν, ἐδόξασαν μεγάλως τ' ἄρματα μας
καὶ τὸν ἐχθρὸν μας ἔτρεψαν εἰς ἄτακτον φυγή;

Καπνὸς λευκὸς ὀλόλευκος σκορπίζεται τριγύρω
 ἀπ' τ' ἀνδρικὸ τουφέκι σου, νεότης καὶ στή μέση
 ἢ γαλανὴ Σημαία μας, ἐνῶ ἡ δόξα γύρω
 πλέκει στεφάνια γιὰ τὸν νειὸ ποῦ εἰς τὴν μάχην πέσῃ.

Σήμερον εἰς τοὺς πρόποδας τῶν δοξασιμένων βράχων
 ἀρχίζει τὴν σκοποβολὴν τὸ Σωματεῖον τοῦτο
 κοντὰ εἰς τάφους ἱεροὺς πεσόντων τουρκομαχῶν.
 ὅπου ὁ κάθε ἥρωας ἐνδόξως ἐνεκροῦτο

Κι' ὅπως ἡ γαλανόλευκη ἐκεῖ ψηλὰ στημένη
 πρὸ χρόνων δὲν ἐδείλιαζε τὸν στόλο νὰ βροντᾷ
 ἔτσι καὶ τὴν Σημαία του ὁ «Κόδρος» δοξασμένη
 θὰ φέρῃ εἰς τὴν σκιάβα γῆ, στ' ἀδέλφια μας κοντὰ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

*Εἰς τὸ κατὰ τοὺς ἐν Ἀρμένοις
 Παγκρητίους Σκοπευτικοὺς ἀ-
 γῶνας τῆς 18ης Σεπτεμβρίου
 1911 τελεσθέν μνημόσυνον ὑπὲρ
 τῶν πεσόντων τὸ 1866 ἐν
 Κρήτῃ.*

ᾧ ἱεραὶ καὶ ἅγιοι ψυχαί, πτωχὸ στεφάνι
 δίδομεν φόρον θαυμασμοῦ, τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης
 εἶναι πλεγμένο μὲ παλμοὺς, καὶ τοῦτο μόνο φθάνει
 νὰ τὸ δεχθῆτε ἅγιοι σκιαὶ μετ' εὐφροσύνης

Ὁ «Κόδρος» μας περήφανος χαρὰ πολὺ μεγάλη
αἰσθάνεται π' ὥς ἔπεσεν αὐτὸς τὰ πάλοι χρόνια
ὥς θυμῷ ἀνταπαρνήσεως. καὶ σεῖς νεκροὶ μεγάλοι
ἐπέσατε δεικνύοντες στὸν χάρο περιφρόνια

Ὅλους ἡμᾶς συγκίνησις βαθειὰ καταλαμβάνει
ποῦ στέκομεν σιωπηλοὶ εἰς τόπους ποτισμένους
ἀπ' τ' ἁγιά σας αἵματα, κι' ὀλόγυρα βλαστάνει
ἡ δάφνη ἡ ἀμόραντος γιὰ σᾶς τοὺς νεκρωμένους

Εἰς τὴν βαθειὰ αὐτὴ σιγὴ τελεῖτ' ὀλόγυρά σας
μυσταγωγία ἱερὰ! ὁ νοῦς μας περουνγίζει
στὰς μάχας, εἰς τὰς νίκας σας, στὰ τόσα τροπαῖά σας
κι' ἡ δόξα σας ὀλόκληρον τὸ Ἕθνος μας στολίζει

Ἄς ἀναπαύωντ' ἥσυχά τὰ ἅγια κόκκαλά σας
καὶ ἔχετε πεποίθησιν ὅτι καὶ μεῖς μιὰ ἡμέρα
δὲν θὰ φανοῦμ' ὅτ' εἴμεθα ἀνάξια παιδιὰ σας
μόν' θὰ βροντήσῃ τ' ὄπλον μας στὴν Κρήτη πέρα ὡς πέρα

Ναὶ θὰ βροντήσῃ, ἀν σκληρὰ καὶ μαύρῃ εἰμαρμένη
φέρῃ στὸ μέσον πρόσκομμα γιὰ τὴν ἐλευθερίά μας
καὶ τότε ὅλοι οἱ τάφοι σας ἄς εἶναι ἀνοιγμένοι
γιὰ νὰ δεχθοῦνε πλέοντα στὸ αἷμα τὰ κορμιά μας

Στὴν ἱερὰ τὴν μνήμη σας τὸν ὄρκον μας ποιοῦμεν
ὅτι θὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον τὸ δικό σας
καὶ ὅτι θὰ προσμένωμεν στιγμὴ ὅπου νὰ βροῦμεν
τὸν ἴδιο θάνατό σας

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΟΥ "ΚΟΔΡΟΥ,,

*Ἀπαγγελθὲν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ τῇ 20ῇ Σ/βρίου 1911**ἐν τοῦ ἐξώστου τοῦ γραφείου τοῦ «Κόδρου».*

Τὴν ἀγκαλὰ ἀνοίγοντες, μὲ μάτια βουρνωμένα
σφίγγομεν σᾶς τοὺς νικητὰς, κι' ἀπ' τὴ χαρὰ μεθοῦμε
τὰ νικηφόρα ὅπλα σας, τὰ δαφνοστολισμένα
περήφανοι, μὲ σεβασμὸ, λεβέντες μου φιλοῦμε

Ἡ νίκη ἐστεφάνωσε ὦ νειοὶ τὰ μέτωπά σας
Τὶ δόξα; τὶ τρανὴ χαρὰ τὸν «Κόδρου» πλημμυρίζει
ποῦ θὰ μπορῇ περήφανος δεικνύων τ' ἄρματα σας
νὰ λέγῃ «νὰ! ὁ κόπος μου τὴν νίκην μοῦ χαρίζει!»

Ὁ σημερινὸς σας θρίαμβος στὸ Ἑθνικὸ παιγνίδι
μαῖς πείθει πῶς ὁ «Κόδρος» μας μιὰ μέρα εἰς τὴν μάχην
θὰ δρέπῃ δάφνας νικητοῦ, τὸ σύνθημα θὰ δίδῃ
εἰς τὴν φωτιὰ νὰ ῥίπτωνται οἱ ἄλλοι Τουρκομάχοι

ὦ μέρα πανευφρόσυνος! ὁποῦ ἡ νίκη στέφει
τὰ ὅπλα τοῦ Συλλόγου μας, τὰ ὅπλα ποῦ μιὰ μέρα
ὁ «Κόδρος» ἐτοιμίζεται στὸν πόλεμον νὰ στρέφῃ
κατὰ τοῦ Τούρκου εἰς τὴν γῆ τὴν σκλάβαν ἐκεῖ πέρα

ὦ νικηταί! περήφανος ὁ «Κόδρος» ἀγκαλιάζει
σήμερον σᾶς σ' ἐφέρετε περιφανὴ τὴν νίκην
καὶ ἐν θρίαμβῳ σύσσωμος ὁ Σύλλογος γιορτάζει
τὴν ἑορτὴν ποῦ πράγματι δικαίως σᾶς ἀνήκει

Ὡς οἱ ἀγῶνες ἔθεσαν εἰρηνικὰ στεφάνια
 στὰ τιμημένα ὄπλα σας, ἔτσι τὰ ὄπλα πάλι
 τοῦ «Κόδρου» μὲ τὴν σημερινή τὴν ἴδια ᾠερηφάνια
 θὰ δρέψουν δάφναις αἵματος, μὲ νίκη πειδὲ μεγάλη

ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΕΟΡΤΗΝ

Τί ἔχει ἡ Αὔρα τοῦ Μαρτιοῦ καὶ σιγοψιθυρίζει
 τραγούδια, ὕμνους, θούρια κι' ἀγάλλεται ἡ γῆ
 ἢ πλάσις ὅλη χαίρεται τὸ πᾶν πανηγυρίζει
 κι' αἰσθάνεται τὸ σῶμά του καθ' ἓνας νὰ ῥιγῇ ;

Ἀνατριχιάζουν τὰ βουνὰ καὶ σειοῦνται τὰ πελάγη
 στοῦ Γένους τὴν Ἀνάστασι, στὴν θεία Λευθερίᾳ
 ἀγάλλονται στοὺς τάφους των χιλιάδες Τουρκοφάγοι
 τὴν νίκη ἢ ἀθάνατη γρορτάζ' ἢ κλεφτουριὰ

Τοῦ Γερμανοῦ τὸ Λάβαρον στὴν Ἁγία Λαύρα μέσα
 ὑψώνεται περήφανο καὶ γλυκοχαιρετᾷ
 Κολοκοτρώνη, Μπότσαρη, Ἀνδροῦτσος, Παπαφλέσσα
 ἐνῶ ἡ νίκη γύρω των ἀόρατη πετᾷ

Τὸ γιαγαγάνι κρέμεται κοντὰ στὴν φουστανέλλα
 τὰ καρποφύλλα λάμπουνε εἰς τὴν κορμωστασιά
 τοῦ Γρίβα καὶ τοῦ Ἀάκου μας τοῦ Λάμπρου τοῦ Τζαβέλλα
 καὶ λάμπ' ὁ κάθε ἥρωας εἰς τὴν ἀρματωσιά

Λαμποκοπᾷ τὸ πέλαγος κι' ἡ Τούρκικη ἀρμάδα
ἀνάβει καὶ ἡ φλόγες της περνοῦν τὸν οὐρανὸν
οἱ δοξασμένοι ναύαρχοι ἀνοίγουν στὴν Ἑλλάδα
δρομόν ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς μεγάλο φωτεινὸν

Μέσα εἰς φλόγες πύρινες φρεγάδες σιγοτρίζουν
καὶ τοῦ Κανάρη λούεται καθ' ἓν πυρπολικὸν
φωτοστεφάνια δλόγυρα τὸν ναύαρχον στολίζουν
καὶ κάθε πλοῖον Ἑλληνος βυθίζει ἐχθρικό.

Στὴν Χιὸ ἀνάβει ἡ ναυαρχίς, ἐνῶ τὸ Μεσολόγγι
τινάσσεται περήφανο εἰς τὰ Οὐράνια ἔκει
ἐσκίρτησε ὁ Ὀλύμπος, τὰ ὄρη καὶ οἱ λόγγοι
γιατὶ ἡ δόξα πάνω των πετᾷ Ἑλληνική

Τρίζουν τὰ ἄγρια κόκκαλα τοῦ Διάκου τοῦ Θανάση
καὶ τὸ κορμὶ του τῶμορφο τὸ ψήνει ἡ φωτιά
μὰ δὲν δακρύζει, δὲν πονεῖ, μόνο θωρεῖ τὴν πλάσι
κι' ἐπιθυμεῖ τὴν ὕστερη ν' ἀκούσῃ μπαλωτὰ

Μὲς ἀπὸ τὴν Ἀγιά Σοφιά προβαίνει στολισμένος
ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ κρατεῖ αἰμόφυρτο σπαθὶ
ὁ Κωνσταντῖνος ποῦ καιροὺς ἦτο μαρμαρωμένος
κι' εὐρίσκετο χρόνους πολλοὺς σὲ λήθαργο βαθύ

Τρέγει περνᾷ ἀπ' τῆς Γραβιάς τὸ τιμημένο χάνι
στὸ Κίσσαβο, στὴν Ἥπειρο, τὴν νίκη διαλαλεῖ
στὴ Κρήτη τὴν μαρτυρική, στὸ Σοῦλι καταφθάνει
κι' ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα εἰς μάχην προσκαλεῖ

Ἡ κλάψες, τὰ στενάγματα, τὸ αἷμα, τὰ μαρτύρια
 στὴν Λευθεριά ἀνοίξανε τὸν δρόμο καὶ γλυκειά
 ἐπρόβαλε μὲ στέφανα στὴν κεφαλὴν της μύρια
 καὶ ὁ Σταυρὸς ἐνίκησε τὴν βάρβαρη Τουρκιά

Ἄλλ' ὅμως κλαῖνε στὴν σκλαβιά ἀδελφια μας ἀκόμα
 ἡ Κρήτη καὶ ἡ Ἥπειρος δὲν εἶδαν λευθεριά
 εἰς τὴν Μακεδονία μας μολύνει τ' ἅγιο χῶμα
 ὁ τύρανός, καὶ τὴν κρατεῖ σὲ σίδερα βαρειά....

Θὰ ξημερώσῃ ἄλλη μιὰ ἡ Ἐθνικὴ μας Σκόλη
 τοῦ Γερμανοῦ Ἐπίσκοπος καὶ ἄλλος θὰ βρεθῇ
 ν' ἀπλώσῃ τὴν σημαία μας, κι' ἡμεῖς κοντά της ὅλοι
 νὰ σύρωμε ἀπ' τὴν θήκη του μιὰ μέρα τὸ σπαθί

ΣΤΟΝ ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΝ

*Ἀπαγγέλθην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ κατὰ τὴν 16ην
 Ὀκτωβρίου 1911 τελεσθὲν Μνημόσυνον ἐν τῷ ναῷ
 τῶν Εἰσοδίων, ὑπὸ τῆς ἐν Κρίτῃ Συνελεύσεως τῶν
 Ἑλλήνων.*

Ποιὸς Δέσποτα σ' ἐνέκρωσε, ποιὸ δολοφόνου χέρι
 δὲν ἐσεβάσθη Μάρτυρα τὴν ἱερότητά σου
 κι' ἐκάρφωσε ἀλύπητα τὸ μαῦρο του μαχαίρι
 στὴν ἱερά, τὴν ἁκακὴ Χριστιανικὴ καρδιά σου;

Σὲ ποιὸ ἀχρεῖο, βάρβαρο, Ἕθνος κατηραμένο
 ἀνῆκον οἱ ἀπαίσιοι αἱμοχαρεῖς σφαγεῖς σου

ποιοὶ ἔχυσαν τὸ αἷμά σου, τ' ἀθῶο τ' ἁγιασμένο
κι' ἐξέσχισαν τὰς σάρκας σου κι' ἐπῆραν τὴν ζωὴ σου;

Ποιοὶ λύκοι σ' ἐκοιμάτιασαν, καὶ τὰ σεπτὰ σου χέρια
ποῖος βάρβαρος, ἀπέκοψε, αὐτὰ ποῦ οἱ πιστοὶ σου
μὲ σεβασμὸν ἡσπάζοντο ἐνῶ τὰ ἁγιοθέρια
τὴν συμπαθῇ ἐφώτιζαν κι' αἰγλήεσαν μορφὴ σου;

ὦ Μάρτυρα ὑπέροχε! ἡ ἄγριες πληγές σου
φέρουν στὸ νοῦ μας, Δέσποτα, θελιὰ τοῦ Γρηγορίου
καὶ ἡ ξεστές π' ἀχνίζουνε ἀκόμη μαχαιριές σου
αἰμόφυρτο σοῦ ἔφορεσαν στεφάνι Μαρτυρίου.

Στὸν Οὐρανὸ περουύγιζε, Ψυχὴ μαρτυρεμένη
καὶ δεῖχνε ἑστὸν Γρηγόριον τὸ ἅγριο μακελειό σου
ἔπερηφανεύου Δέσποτα, κι' ἡ ὄψις σου ἡ θλιμμένη
ἄς φαιδρυνθῇ π' ἐφόρετες τὸν φωτοστέφανό σου.

Ἡ ἐκδικήτρια Νέμεσις στὸ χῶμα περουύγιζε
ποῦ ἦπτε τ' ἅγιο αἷμά σου, ζητοῦσα ἀγριεμένη
ἐκδίκησιν, ὦ Μάρτυρα, τὴν σπάθα της λυγίζει
ἐκεῖ τὴν ἀδυσώπητη, τὴν αἱματοβαμμένη

Ἄς ἡσυχάζει Δέσποτα στὰ ὕψη ἡ ψυχὴ σου
μὰ τὸ καθῆκον ξεύρομε στὸ Ἕθνος τί προστάζει
ἡ ἄγρια, ἡ ἀνήκουστη, ἡ τρομερὰ σφαγὴ σου
δὲν θὰ ἀφήσῃ ἕκαστον ποσῶς νὰ ἡσυχάζῃ.

Οἱ αἱμοβόροι τύραννοι ἐκεῖ στὸν Γολγοθᾶ σου
φρικτὸ σὲ ἐβασάνισαν, καὶ ὅπως τὸν Πατριάρχη
εἰς τὴν ἀγχόνη κρέμασαν, τὴν Ἱερότητά σου
οἱ Τοῦρκοι ἐκρεοῦργησαν ἀγορίως Ἱεράρχη!

—

ὦ! πλέον δὲν θὰ δύνασαι ζωσμένος τὸ τουφέκι
ἐπεῖ στὰ σκλάβα χόματα τὸ θάρος νὰ σκορπίζῃς
στοὺς Μακεδονομάχους μας, καὶ μαῦρ' ἀστροπελέκι
νὰ ρίχνῃς εἰς τὸν τύραννο, τὸν χάρο ν' ἀντικρύξῃς!

—

Τ' αἰθῶα σου χαμόγελα ὁποῦ εἰς τὰ λιοντάρια,
π' ἐμάχοντο, ἐχάριζες, ἀλλοίμονον θὰ λείπουν!
καὶ ποῦ θὰ βροῦν τὰ χεῖρα σου πλέον τὰ παλληκάρια
στὰ ματωμένα χόματα μὲ φίλημα ν' ἀμείψουν;

—

Ἔπεσες θῦμα! ἔπεσες! καὶ κλαῖνε τὰ ῥουμάνια
ποῦ μὲ τὸ μαῦρο ῥάσο σου ὑπερήφανα πατοῦσες,
τὸ ποίμνιόν σου ἄφησες εἰς τὴν θλιπτὴ δροφάνια
ἐλειψες Σὺ, ποῦ ἔτρεχες καὶ τὸ παρηγοροῦσε.

—

Θρηνεῖ πιζρὰ τὸ γένος σου τὸν ἄγριο θάνατό σου
ἀλλ' εἶναι ὑπερήφανον, καὶ τῷχει καύχημά του
πῶς στὸ φρικτὸν τὸ ἄγριον πιζρὸ μαρτύριόν σου
Μάρτυρες νέοι βρίσκουνε τὸ πλῆγμα τοῦ θανάτου.

—

Τὸ αἷμα ἔχυσες, ὦ Μάρτυρα, μᾶς δίνει
θάρος, γλυκεῖα παρηγοριά, πῶς ἄλλο εἰκοσιένα
θὰ ξημερώσῃ γρήγορα, καὶ σκλάβοι δὲν θὰ μείνῃ
ἀφοῦ ὑπάρχουν Μάρτυρες ἀκόμη σᾶν ἐσένα.

Ο ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΚΟΔΡΟΥ

Γειά σου «Κόδρε» ᾠπερήφανε γειά σου
 π' ἄρματώνεις λεβέντες παιδιὰ
 ποῦχουν γράφει βᾶθειά στήν καρδιά
 ν' ἀποθάνουν κοντά σου

Στὸ καθ' ἓν ὄπλο δίδεις στὸ χέρι
 καὶ τ' ὀρκίζεις νὰ πέσῃ μ' αὐτὸ
 ἅν τοῦ τόχει ἡ Μοῖρα γραφτὸ
 ἢ τὴ νίκη νὰ φέρῃ

Ὅπου δῇ ματωμένο φεγγάρι
 ὅπου δῇ τὸν ἐχθρὸ μηρυγκιὰ
 νὰ ὀρμᾷ καὶ νὰ κόβῃ Τουρκιὰ
 σᾶν καλὸ παλληγάρι

Ἡ Σημαία σου «Κόδρε» στή μάχη
 ὅπου ἔχει σημεῖον Σταυροῦ
 τρυπημένη μὲ μπάλες ἐχθροῦ
 τὶ καμάρει ποῦ θᾶλλῃ!

Ματωμένες βραχοῦλες καὶ πλάγια
 τ' ὄνομά σου ποτὲ θὰ ὑμνοῦν
 καὶ τ' ἰγύρω σκιαὶ θὰ γυροῦν
 νεκρωμένα λιοντάρια

Δὲν δειλιάει τοῦ «Κόδρου» ἡ νειότη
 μόνο θέλει τουφέκι σπαθὶ

στό λιγνό της κορμὶ νὰ ζωσθῇ *
καὶ στὸν πόλεμο πρώτη

Μὲ γλωρὰ στὸ κεράλι στεράναι
κάθε νειὸς σου καλὸς μαχητὴς
θὰ γυρίσῃ σ' ἐσὲ νικητὴς
μὲ πολλὴ περηφάνια

ΣΤΟΝ ΧΑΤΖΗ ΜΙΧΑΛΗ

ὦ Γίγα δὲν ἐστείρωσε ἀκόμη ἡ καρδιά σου
τὸ σιδερένιο σου κορμὶ
ποσῶς δὲν βρῖσκει ἀφορμὴ
νὰ κύψῃ εἰς τὰ ἄσπιλα κι' ἔνδοξα γηραια σου;

Τὸ γιγαντένιο σῶμά σου, τὸ ἀνδρικό σου χέρι
νὰ φεύγῃ κἀνὴ τὸν ἐχθρὸ
καὶ νικηφόρο τὸν Σταυρὸ
ἢ ἔνδοξῃ σημαία σου εἰς τὰ βουνὰ νὰ φέρῃ

ὦ γίγα μείνε στὴ ζωὴ, ἀντρείψου εἰς τὸ χάρον
δόσε παράδειγμα σὲ μᾶς
πῶς ἀντρειωμένος πολέμῳ
περήφανος καὶ γελαστὸς ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων

Ἴσως καὶ πάλι Ἀρχηγὲ μιὰ μέρα τὸ τουφέκι
στὸ Ἕθνος ὅλον θὰ βροντᾷ

τότε καθ' ἑνας μας κοντά
εἰς τὸ πλευρό σου γίγαντα ἐπιθυμεῖ νὰ στέκη

Νὰ πάρῃ θάρος καὶ ὁρμὴ αἰετὶ τὴν παλληκαριά σου
καὶ εἰς τὸν Τοῦρκον νὰ ῥιχθῇ
κοντὰ σ' ἐσὲ νὰ δοξασθῇ
Ὡ μείνε μείνε στὴ ζωῇ, κι' ἄφες τὰ γηρατειά σου

ΘΡΗΝΟΣ

Ἐπὶ τῇ 29 Μαΐου 1909

Περὶ φανε δικέφαλε τοῦ ἔθνους ἀετὲ
ποῦ εἶναι τὰ περὰ σου;
καὶ οἱ σκληροὶ σου ὄνυχες τὴν ἥττα ποῦ ποτὲ
δὲν γνώρισαν κοντὰ σου;

Τὰ ἀπὸ δόξα λάμποντα ὀλόχρυσα περὰ
πῶς πᾶνε νὰ τσακίσουν
κι' ἡ κεφαλὴς ἡ δύο σου πῶς γέρονουν λυπηρὰ
ὥσάν νὰ ξεφυγίσουν;

Κι' αὐτὲς ἡ δυὸ περσοῦγες σου κρεμοῦνται στὸ σταυρὸ
τὰ νύχια σου δὲν σχίζουν
κα' οἱ λάμποντές σου ὀφθαλμοὶ μὲ πόνο ἱερὸ
τὴν Πόλιν ἀντιζυγίζουν;

Δὲν εἶσαι Σὺ ὁ Βασιλεὺς ὁ μέγας κι' ἰσχυρὸς

τ' ἐνδόξου Βυζαντίου ;
δὲν εἶς' ὁ γίγας νικητὴς δι' οὗ καὶ μόνον ὁ σταυρὸς
ἦογε τῆς ὑψηλίου !

—
Ἄλλοιμονον θαμβώθηκε τὸ βλέμμα σου ἀητὲ
μαδησαν τό περὰ σου
αἱ κεφαλαί σου γέρονουνε στὸ στήθος σου θλιφταὶ
καὶ τρίζουν τὰ ὀστέα σου

—
Στὸν Γολγοθᾶ σταυρώθηκες καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς
κι' ἐβγῆκε ἡ ψυχὴ σου
καθ' Ἑλλην σέ μοιρολογᾶ, καθ' εἷς θρηνεῖ πιστὸς
στὴν ἐνδοξὴ θανή σου

—
Ἀνέστη ὅμως ὁ Χριστὸς, καὶ σὺ θὰ ἀναστῇς
πάλι θὰ ζωντανεύσης
Πάλι στὴν Πόλιν ἐνδοξος θὰ ἔλθῃς νικητὴς
πάλι θὰ βασιλεύσης

Εἰς τὰ ὄπια Πάλληκαρια

Νεότης τί ἐσταύρωσες τ' ἀσθενικά σου χέρια
σὰν νὰ μὴν ἦσουν γέννημα γιγάντων τρομερῶν
τί ἔχεις τὰ ντουφέκια σου, τ' ἀσημωτὰ μαχαίρια
καὶ κρέμονται ἀδόξαστα σὲ τοῖχο παγερόν ;
Ντροπὴ, ντροπὴ, ἀλλοίμονον ! τὰ τέκνα τουρκοφάγων
νὰ βλέπουν τὴν Πατρίδα των στὰ χέρια τῶν ἀρπάγων !

Τὴν ζήλεια δὲν αἰσθάνεσαι νὰ τρώῃ τὴν καρδιά σου
 μολύβι πῶς δὲν ἔρριξες καὶ σὺ εἰς τὸν ἔχθρὸν
 Νεότης καὶ δὲν ἔδειξες στὴ μάχῃ τὴν ἀντρεία σου
 κ' αἷμα σταλιά δὲν ἔχυσες 'πὸ κάτω στὸν Σταυρό;
 Ντροπὴ νὰ ἐκφυλίζεσαι τὰ χρόνια σου νὰ χάνης....
 Ἀγνώριστη καὶ ἄδοξη Νεότης θ' ἀποθάνης;

Τὸ αἷμα τῶν πατέρων σου εἶναι νωπὸν στὸ χῶμα
 ποῦ ἔχυσαν μαζόμενοι γιὰ τὴν Ἑλευθερίαν
 καὶ 'μεῖς οἱ νεοὶ τί πράξαμε, ἀλλοίμονον ἀκόμα
 ὁποῖα κατορθώματα, ἢ ποιά παλληκαριά;
 Ντροπὴ νὰ εἴμεθα ἄδοξοι χωρὶς πολέμου κλέη
 μὴ μέρη ἢ Πατρίδα μας παιδιὰ δὲν θὰ μᾶς λέη....

«Εἰς τὰ ὅπλα» παλληκάρια τοῦ πολέμου ὥρα φθάνει
 τὰ τουφέκια σας γεμάτα καὶ στὸν τόπον τὴν καρδιά
 καὶ τῆς Νίκης θὰ σᾶς στέψῃ δαφνοστόλιστο στεφάνι
 μὲ λουλούδια ποῦ βλαστάνει ἡ γλυκεῖά μας Λευθερίαν
 Ὁρμισθῆτε φιληθῆτε

καὶ τὰ ἄρματα ζωσθῆτε
 καὶ στήν φλόγα τοῦ πυρὸς
 ὑπερήφανοι ὁρμᾶτε
 τὸν ἔχθρὸ μας πελᾶτε
 Ὁδηγός μας ὁ Σταυρός

ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΙ

Βάρδα ἀκαταπόνητε
 στὴν φούχτα σου σᾶν κλείσης
 τὴν σπάθα σου τὴν τρομερὴ
 οἱ Βούλγαροι νεκρώνουν
 καὶ μὲ τὸ γιταγάνι σου
 σπάεις σκλαβιάς ἀλύσσεις
 μὲ δάκρυα οἱ Ἕλληνες
 χαρᾶς σὲ καμαρώνουν

Καὶ σοῦ Μελᾶ τὸ ὄνομα
 ὕμνοῦν οἱ Μακεδόνες
 καὶ θὰ σ' ὕμνοῦν ἀτρόμητε
 γιὰ πάντα οἱ αἰῶνες

Κατσίγαρη καὶ Ῥέμπελε
 λιοντάρια τιμημένα
 Σκαλίδη, Βέργα Πρώϊμε
 Σκουντρῆ, γιὰ τὴν ἀντρεία σας
 τὰ χόματα τὰ ἅγια
 π' ἔχετε δοξασμένα
 ἄς ποῦν ποῦ εἶν' ἀρμόδια
 γιὰ τὴν παλληκαριά σας

Λόχμες βουνὰ περήφανα
 δασόφυτα ὁρμάνια
 φυτρώνουν δάφνες ἥρωες
 νὰ σᾶς γενοῦν στεφάνια

Νεκρὸ Λιοντάρι Πούλακα
χαῖρε ἀητὲ Μπολάνη
χαῖρε λεβέντη ἀτρόμητε
ἀνδρεῖε Καραβίτη
χαίρετε ποῦ με λούλουδα
ἀμάραντο στεφάνι
σᾶς πλέκει ὑπερήφανη
ἡ τιμημένη Κρήτη

Παντοτεινά ἡ σπάθα σας
ἡ τόσον δοξασμένη
ἄς βρίσκεται ὁλόγυμνη
στὸ αἷμα βουτηγμένη

Περήφανέ μου Γύπαρη
ἀτρόμητε Καούδη
ἐχόρτασε τό ὄπλον σας
τυράννους νὰ νεκρώνῃ
καὶ σὺ γενιὰ ἐξακουστή
ξαδέλφια Νιζολούδη
τὴν ἀνδριεὴ τὴν δράσι σας
κάνεις δὲν κατορθώνει

Κάθε βουνοῦ ψηλὴ κορφή
οἱ βράχοι οἱ ματωμένοι
διαλαλοῦν τοὺς ἄθλους σας
ὦ κλέφτες δοξασμένοι

Σταυραετοὶ ἀσύλληπτοι
 Τσοῦρδε καὶ Γερογιάννη
 Φιώτη, Κλειδῇ, Καλόγερε
 Πραντούνα, Μωραΐτη
 οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες σας,
 ἢ τόση τόλμη φθάνει
 νὰ σᾶς ὑμνῇ ὁ Ὀλυμπος
 μετὰ τοῦ Ψηλορείτη

—
 Ὅ γῃ ποῦ ἐπατήσετε
 ἀκόμη σᾶς θαυμάζει
 χλωρὲς μυρτιᾶς καὶ φοίνικες
 γιὰ σᾶς λεβέντες βγάζει

—
 Καὶ σὺ ἀγένειο ἄφοβο
 εὐγενικὸ λιοντάρι
 Τέλλε μου Ἄγρα, ἡ μαχαιριᾶς
 τοῦ πῆρε τὸ κορμί σου
 δὲν ἦσαν μόνο μαχαιριᾶς
 γιὰ σένα τὸ σφακτάρι
 τὸ Ἔθνος σου δλόκληρο
 ἐπόνεσε μαζὺ σου

—
 Μάρτυρας πῆγαινε καὶ Σὺ
 μαζὺ μὲ τὸν Θανάση
 τὸ πληγωμένο σῶμα σου
 μ' αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ!

Εἰς τὴν φωτιά τὸ ῥάσο σου
θωρῶ Παπαπασχάλη
π' ἀπὸ λιβάνι μύριζε
τὸν τρόμον νὰ σκορπίζῃ
εἰς τὴν δεξιὰ σου τὸ σπαθὶ
καὶ τὸν σταυρὸ στήν ἄλλη
ὁ τύραννος ὁ ἄνδρος
δειλὰ νὰ σ' ἀτενίζῃ

Τουφέκι, ῥάσο, καὶ Σταυρὸς
ὁποῖα ἁρμονία!
ἵερωφανεύου δύστυχη
γλ' αὐτὸ Μακεδονία!

Κώστά Γαρέφη τ' ὄπλον σου
τὸν θάνατο σκορπίζει
εἰς τὸν ἐχθρὸν, ἐβάλθηκες
πολλὰς ν' ἀφήσῃς χῆρες
καὶ τὸ σπαθὶ σ' ἀλύπητα
τὸν τύραννο θερίζει
τὴν δόξα τὴν ἀγάλιασες
τὴ νίκη τὴν ἐπῆρες

Στὸν ἔνδοξό σου θάνατο
ἡ μάνα σου δέν κλαίει
«ὁ γυιός μου νύφη μ' ἄφηκε
Μακεδονίαν» λέει!

Ρούβα καὶ Μάλλιε ἀτρόμητοι
 ἀνδρεῖε Δοξογιάννη
 τὰ ἐνδοξά σας ἄρματα
 τὸ αἶμα ἔχει βάψει
 ὦ Μαναρώλη, Σαβιολῆ
 γενναῖε Ἀνδριάνη
 τὸ ξίφος σας στὰ αἶματα
 νὰ εἶναι δὲν θὰ πάψη

—
 ὦ Μαυρογένη ἡ τόση σου
 τόλμη ἀνδρεῖα καὶ χάρι
 δὲν λησμονοῦνται εὐκόλα
 σεμνό μου παληκάρι

—
 Φούφα Παπαμαλέκο μου
 Πέρε Μακρῇ Νταλίπη
 Ζερβέ, Γ'αγλῇ, Φραγκόπουλε
 Πάτερε τ' ἄρματά σας
 τὸν τύραννο θερίζουνε
 σχορπίζοντα τὴν λύπη
 εἰς τὸν ἐχθρόν σας ἦρωες
 τιμὴ εἰς τ' ὄνομά σας

—
 Σῆμε Σιογιάννη ὑπέροχε
 ἀνδρεῖε Σεῖμένη
 ἄγρια ζητεῖ ἐκδίκησιν
 Πατρίς ἡ πονεμένη

Περδία, Λυμπερόπουλε
Ντούρα καὶ Δεληγιάννη
Νίδα καὶ Παπαδόπουλε
τὸν θάνατο σκορπᾶτε
ὦ Κουκουλάκη ἄφοβε
ὁ Βούλγαρος τὰ χάνει
σᾶν σ' ἀντικρύση ἦρωα
Παντοτεινὰ νικᾶτε

ὦ Κουτσουδάκη ἀτρόμητε
γενναῖε Ἀρχιμανδρίτη
σ' εὐγνωμονεῖ ἡ Πατρίδα σου
ἡ ἡρώϊδα Κρήτη

Μπομπάρα! ἐμαρτύρησες
ἐσφάγης τιμημένε
ἀλλ' ὅμως δὲν ἐπρόδωσες
στὸν Τοῦρκο τύραννό σου
μὲ βάσανα ξεψύχησες
μεγάλα δοξασμένε
εἰς τὰ βασανιστήρια
Τιμὴ στὸν θάνατό σου!

Καὶ σὺ Βρανᾶ μου ἔπεςες
μὲ δόξα ζηλεμένη
ἀφοῦ πολλοὺς ἐσκοτώσες
πέρα στήν Μπελκαμένη

Πετροπουλάκη ἔπεςες
ὥς κλέφτης, τιμημένος

Ἥλια, ἐνεκρώθηρες
στήν ἔρημην Δημητσάνην
Κώστα Βαγγέλη, ἕκαστος
πολέμησ' ἀντρείωμένος
τὸ ἔθνος σᾶς ἐτοίμασε
ὀλόχλωρο στεφάνι

Στέφε καὶ Λίτσα ῥίχνετε
τυράννους εἰς τὴν μάχην
τὸ αἷμα δὲν ἔχορτάσετε
τ' ἐχθροῦ, Βουλγαρομάχοι

ὦ Παπαδραῦκο! σὲ θεωρῶ
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι
νὰ διασκορπᾷς τὸν θάνατον
τὸν τρόμον καὶ τὴν φρίκην
εἰς τὰ φαράγγια στῆς κορφῆς
ἐν' ᾧ εἰς τὸ λημέρι
κηρύσσεις τὴν θρησκείαν σου
καὶ προσδοκᾷς τὴν νίκην

Καὶ ὅπου τύχη ἄσημο
σεῖνὸ προσκυνητάρη
λέεις «δὲν πρέπει στὴ ζωὴ
νὰ βρίσκωνται Βουλγάροι

Μαρτυρεμένη Ἀσκητὴ
τιμὴ στὸ θάνατό σου!

χύνοιμε δάκρυ ἄδολο
εἰς τὸ ψυχρό σου μνήμα
καὶ θαίνοιμε περήφανοι
τὸ ἅγιο λείψανό σου
εἰς τὸν Βωμὸ τῆς Λευθεριᾶς
καὶ σὺ ἔπεςες θῆμα!

—
Πορεύεσθε στὸ Πάνθειον
Μαρτύρων, δοξασμένοι
καὶ ἡ Μακεδονία μας
σᾶς κλαίει, ἀντρείωμένοι!

—
Μαυροντυμένες δύστυχες
θλιφτὲς καὶ πικραμένες
μανάδες ὁποῦ ἔχασαν
στὴ μάχῃ τὰ παιδιά των
ὧ κλέφτει στὴν ἀγκάλῃ των
σᾶς ῥίχνουν λιγωμένες
φιλοῦνε τὰ τουφέκια σας
καὶ πάλλει ἡ καρδιά των

—
Εἰς τὸ σπᾶθί σας ἔχουνε
τὴ μόνη των ἐλπίδα
καὶ σᾶς ζητοῦν νὰ μάχεσθε
γὰ τὴ γλυκεῖα Πατρίδα

—
Μὲ τὸ σπαθὶ στὸν πόλεμο
τὸ Ἕθνος σας τιμᾷτε

εἰς τὴν ζωὴ ἔφέρετε
 τοὺς ἥρωας τοὺς πρώτους
 εἰς κάθε μάχη κλέφτες μου
 τὸν τύραννο νικᾶτε
 μες στὴν φωτιά τὴν ἄγρια
 στῶν τουφεκιῶν τοὺς κρότους

—

Προσθέτετε προσθέτετε
 δάφνες καινούργες πάλι
 στὴν ἱστορία ἥρωες
 τοῦ Ἕθνους τὴ μεγάλη

ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

Εἰς τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας
 τῆς γαλαζένιας πλέεις....
 Κάθε σου πλαῖ χλοερὸ
 τὸ κάθε σ' ἀκρογιάλι
 φιλεῖ τὸ κῆμα χαϊδευτὰ
 καὶ σὺ μὲ πίκρα κλαίεις
 τίς οἶδε ποιὰ σου συμφορὰ
 καὶ ποιὸ καῦμό σου πάλι !

—

Ἡ φύσις σὲ προσώρισε
 πάντα σου νύμφη νᾶσαι
 σοῦ δώρησε τῆς λεμονιᾶς
 νὰ βᾷξης τοὺς ἀνθούς των

νὰ νανουρίζῃσαι γλυκὰ
 ἐκεῖ ὁποῦ κοιμᾷσαι
 εἰς τ' ἀπαλὰ τὰ κύματα
 μὲ τοὺς λευκοὺς ἄφρονάς των

Ὅμως ἡ μαύρη μοῖρά σου
 στὰ μαῦρα φορεμένη
 εἶπε πτωχὴ νὰ βρίσκεισαι
 νὰ βαρειαναστενάζῃς
 εἰς τῆς σκλαβιάς τὰ σίδερα
 περίλυπη θλιμμένη
 στὸ πέλμα τοῦ τυράννου σου
 ἀθλία νὰ σφαδάζῃς

Χαρὰ ποτὲ δὲν γνώρισες
 καθόλου παρὰ μόνον
 ὁπότεν εἰς τὸν πόλεμον
 οἱ νεοὶ σου οἱ ζηλειμένοι
 Ἰὸν Τοῦρκον κατετρόπωναν
 καὶ σὺ ἐκ τῶν ἀγώνων
 ἐξήρχεσο νικήτρια
 λεβέντρα δοξασμένη

Οἱ κάμποι σου ποῦ βγάζουνε
 λολούδια μυρωδάτα
 αἵματος λίμνη ἔγιναν
 καὶ στὰ ψηλά σου ὄρη
 ποῦ βγαίνουνε χαμόκλαδα

ἄρώματα γεμᾶτα
 μαυροντυμένοι, πάνοπλοι,
 γυρίζουν ὀπλοφόροι
 —
 Μέσα στὰ μαῦρα σπήλια σου
 τὰς γνώμας ἀνταλλάσσουν
 τὰ τιμημένα τέκνα σου
 νὰ λύσουν τὰ δεσμὰ των
 ἀπὸ σκαβιὰ ὀλόπιζη
 κί' ἐνίot' ἀπομάσουν
 δάκρυ ποῦ τρέχει ὀλόθερμο
 ἀπ' τὴ θλιφτὴ ματιά σου
 Ὅταν ὁ νειὸς σου στὴν κορφὴ
 κάποιου βουνοῦ σου στέκει
 θαρρεῖς πῶς εἶν' ἡμίθεος
 στὸ ὄπλον κουμπισμένος
 καὶ δὲν φοβεῖτ' ἀνθρώπινη
 φωτιά ἀστροπελέκι
 θαρρεῖς κρατεῖ στὸ χέρι του
 καὶ εἶν' ἀγριεμένος
 —
 Ὁ φλοῖσβος τῶν ῥυάκων σου
 ὁ θροῦς τῶν πλατάνων σου
 τοὺς ἄλλους σιγοψάλλουνε
 ἡρώων ἀτρομήτων
 τὸ κάθε κορφοβοῦνι σου
 τὸ κάθε σπήλαιόν σου
 ἀθάνατ' εἶναι μάρτυρες
 τῶν φρικαλεοτήτων

Στὰ ἄγρια φαράγγια σου
ἢ κλάψες ἀντηχοῦνε
βρεφῶν καὶ ὁ ἀντίλαλος
λαχτάρας, πόνου, λόγια
μανάδων ποῦ τὰ τέκνα των
στὸ ἀχανὲς ζητοῦνε
φέρει στὰ ἄγρια πλάγια σου
τῆς νύκτας μοιρολόγια

Κάθε σχισμὴ ὁρέων σου
στενάγματα ἀφήνει
κάθε σου βράχος τραγικὴν
ἐγκλείει ἱστορίαν
κάθε ποτάμι θέριεψε
μὲ αἷμα ὁποῦ χύνει
τὸ κάθε παλληκάρι σου
διὰ τὴν λευθερίαν

Πόσοι γερόντοι ὀλόλευκοι
λεβέντες νέοι πόσοι
ξεψύχησαν περήφανοι
μὲ μόνη των ἐλπίδα
μὴ μέρσῃ τὴν Πατρίδα των
γλυκεῖα νὰ ξημερώσῃ
τῆς λευθεριᾶς ὁ ἥλιος
νὰ ῥίψῃ μιὰν ἀκτίδα!

Αἱ γενεαὶ βυθίζονται
στὸ χάσμα τοῦ ἀπείρου

ἄλλήλαι διαδέχονται

χωρὶς ποτὲ νὰ παύση

ὁ στεναγμός, ὁ πόνος σου,

κι' ἡ αὔρα τοῦ ζεφύρου

ὠθεῖ τὸν νειό καθ' ἄνοιξι

τὰ σίδερα νὰ σπάσῃ....

—

Ἄφοῦ ἐπλάσθη τάλαινα

νὰ φθίνῃς στὰ δεσμά σου

δεῖχνε εἰς κόσμο βάρβαρο

χαρὰ πῶς δὲν εὐρίσκεις

ἄλλη παρὰ τὸ χέρι σου

στὰ ἔνδοξ' ἄρματα σου

νὰ βάζῃς καὶ τὸν θάνατο

τὸν ἀνδρικό νὰ βρίσῃς

~~~~~

ΣΤΑ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῆς θάλασσας δελφίνια ναυτόπουλά μου φθάνει

στιγμὴ εὐλογημένη π' οἱ Ναύαρχοι θὰ ποῦν

«ναυτόπουλα ὀρμαῖτε» ἢ ὥρα κείνη φθάνει

ὅπου τὰ θωρηκτά μας τοῦ Τούρκου θὰ κτυποῦνε

—

Ἐγγόνια τῶν Ναυάρχων Μιαούλη καὶ Κανάρη

ἢ θάλασσα βαρέθη τὴν δόξα τὴν παληά

κι' ἀπὸ καθ' ἓνα τώρα καινούργιο παλληκάρι

ζητεῖ καινούργια δόξα καὶ κανονιῶν λαλιὰ

ὦ ῥίγος μὲς στὸν τρόμον τῶν πλοίων τῶν ἐχθρῶν μας
τὸν Ἑθνικὸν μας ὕμνο σᾶν ψάλλῃ ἡ Ναυαρχίς
καὶ ἡ γλυκεῖα σημαία ποῦ φέρε τὸν Σταυρὸν μας
γλυκὰ νὰ κυματίζει τῇ νίκῃς Βασιλίσ

Στιγμὴ εὐλογημένη π' ἡ θάλασσα καὶ πάλιν
χιλιάδες θὰ ῥουφίσῃ καὶ πλοῖα καὶ ἐχθροὺς
εὐλογημέν' ἡ ὥρα ποῦ ἔν δέν θὰ προβάλλῃ
εἰς τοὺς ἐχθροὺς νὰ φέρῃ θορήνους κι' ὀλοφυρμούς

Ναυόπουλά μου ὅταν τὰ τηλεβόλα παύσουν
κι' ἡ θάλασσα κοπάσῃ πιασθῇ·ε στὸ χορὸ
στὰ κύματα ἐπάνω κι' αὐτὰ δὲν θὰ βουλιάσουν
γιατ' εἴσθε σεῖς δελφίνια στὸν ἄπλο τοὺς ἄφρῶ

ΑΡΝΗΣΟΥ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ

Εὐρώπη ἀρνήσου τὸν Σταυρὸ
κι' ἀσπάσου τὸ φεγγάρι
σφίγγε στὰ στήθεια σου σφικτὰ
τὰ φεῖδια τοῦ Σουλτάνου
Φόνησσα! δὲν σ' ὀφείλομε
καμμιὰ ποτέ μας χάρι...
Προστιάτενε! ἀλλ' ὄχι μας
τὰ στίφη τοῦ τυράννου

Πνίγε τοὺς πόθους τοὺς παλμούς
τὰ εὐγενῇ ἰδεώδη

ένος λαοῦ ἡρωϊκοῦ
 μικροῦ μαρτυρεμένου
 μεταχειρίζου ἄνανδρα
 τὴν βία τὴν κτηνώδη
 νὰ σβύσῃς αἰσθημα λαοῦ
 στὸ αἷμα κυλισμένου

—
 Βγάλ' ἀπ' τὰ στήθη τὸν Σαυρό
 Εὐρώπη μὴ μολύνεις
 τὴν ἄγλα Πίστι τοῦ Χριστοῦ!
 κοντὰ στὸν χαϊδευτό σου
 Μωάμεθ, εἶσαι πρόθυμη
 τὸ γόνυ σου νὰ κλίνῃς
 καὶ ταπεινὰ στὰ πόδια του
 νὰ ῥίχνῃς τὸν Σταυρό σου!

—
 Δὲν εἰμπορεῖς παλληκαριά
 εἰς γίγαντας νὰ δείξῃς...
 Δοκίμαζε στὰ στήθη μας
 λοιπὸν τὴν δύναμί σου
 βάλε τὰ νύχια σου βαθειὰ
 εἰς τὸν λαιμὸ νὰ πνίξῃς
 ἓνα λαὸ ποῦ βρίσκεται
 εἰς τὴν διάθεσί σου!

—
 Κι' ἂν ἀρνηθῇτε Χριστὸ
 καὶ τὸν Σταυρὸ πατεῖτε
 ἡμεῖς μ' αὐτῶν τὴν δύναμι
 τὸ δίκηο μας ζητοῦμε

Ἐμπρός! κτυπάτε εὐγενεῖς
 μὰ δὲν θὰ καυχῇτε
 τὴν Πίστι, τὴν Πατρίδα μας
 ἡμεῖς πῶς θ' ἀρνηθοῦμε.

ΤΑΙΣ ΙΕΡΑΙΣ ΨΥΧΑΙΣ
 ΤΩΝ ΗΡΩΪΚΩΣ ΠΕΣΟΝΤΩΝ
 ΕΙΣ ΦΡΟΥΔΙΑ ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΥ

Ἐνας δικέφαλος ἀητὸς ψηλὰ στὸ Ἀκρωτήρι
 ἐπέτα ὑπερήφανος, σὺν νᾶταν πανηγυρί
 ἐσήμαινε γλυκὰ γλυκὰ καμπάνα, κι' ἀγγελούδια
 σιγὰ ἐγλυκοψάλλανε χερουβικά τραγούδια

—

Καὶ ἀνεβαίνανε ψηλὰ μέ δάφνινα κλωνάρια
 κι' ἀκολουθοῦσαν τ' ἀητοῦ ψηλὰ ἀπ' τὰ θυμάρια
 καὶ ἡ γλυκεῖα ἡ ψαλμουδιὰ ψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα
 ἐσκόρπιζε γλυκότητα κι' ἡ πλάσις πέρα ὡς πέρα
 ἐώρταζε καὶ τουφεκιᾶς χωρὶς νᾶναι τουφεκία
 ἀντιβοοῦσαν στὰ βουνὰ θαρρεῖς ἀστροπελέκια
 ἐπέφταν' ἀπ' τὸν Οὐρανὸ! Κι' ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους
 π' ἐδέχθησαν σὺν ἔφεφταν ἀνδρείους πολεμάρχους
 ἀναβαν χίλιες φωτεινές, χίλιες χρυσές λαμπάδες
 καὶ τὸ λιβάνι μύριζε, ἐνῶ πολλοὶ παπᾶδες
 τὰ θυμιατὰ τὰ δολάργυρα κρατῶντες εἰς τὸ χέρι
 ἐθυμιατίζαν χαρωποὶ μ' ὀλόφωτ' ἁγιοκέραι
 κι' ἔτσι ὡς ἦσαν ἐψάλλαν ὀλόφωτο στεφάναι

εἶχε καθ' εἷς στήν κεφαλῇ, καὶ θεϊκὸ λιβάνι
τὴν πλάσι ἐπλημμύριζε! τὶ μέγα πανηγῦρι
ἐκεῖ ψηλὰ ᾿γινότανε στὸ ἔνδοξ' Ἀκρωτήρι!

Φωτοστεφάνια, ψαλιμουδιές, λιβανωτός, τουφέκι!
Ἀπὸ ψηλὰ π' ὁ αἰτός εἰς τὸν αἰθέρα στέκει
κατέβηκε σιγὰ-σιγὰ μ' ἓνα φτερό μονάχο
ἄνοιξε τὰ φτερονύγια του, πάνω σὲ κάθε βράχο
καὶ μὲ ὀρμὴ ἐτίναξε τὰ ὀλόχρυσά περὰ του
ἀγκάλιασε σφικτὰ-σφικτὰ, εἰς τὸ κατέβασμά του
τὸν κάθε βράχο. Ἐγειρε τὰ δύο του τὰ κεφάλια
καὶ ἐψιθύρισε κορυφὰ δυὸ λόγια ἀγάλια-ἀγάλια
καὶ ἑσείσθησαν συνθέμελοι οἱ ματωμένοι βράχοι
ἐκεῖ ποῦ ἀνεπαύοντο ἀνδρεῖοι Τουρκομάχοι
τὰ ἀγγελουδία ἔρριψαν τὰ δάφνινα στεφάνια
καὶ οἱ παλάδες ᾿χάθηκαν ἐπάνω στὰ οὐράνια

Εἶδα τοὺς βράχους ᾿πάνω κεῖ νὰ σειοῦνται νὰ ῥιγοῦνε
καὶ μ' ἱερὰ συγκίνησι μὲ λόγια νὰ μιλοῦνε
ὅτε ὁ ἓνας μὲ χαρὰ εἶπε σὲ βράχο ἄλλο:

— Τὶ σοῦτε ᾿κεῖνο τό πουλὶ ποῦ ἦλθε τὸ μεγάλο;

— Εἶπε στὰ κόκκαλα ποῦ κλειῶ πῶς ἦλθ' ἀπὸ τὴν Πόλι
ποῦ χρόνια τώρα τριγυρνᾷ, καὶ οἱ σκοτωμένοι ὅλοι
καὶ ἔφερε χαιρετισμὸ ἀπ' τὸν Μαρμαρωμένο
τὸν Βασιληᾷ πῶς γρήγορα τὸ αἵματοβαμμένο
σπαθί του εἰς τὴν μέση του ᾿περήφανος θὰ βὰ ἢ
καὶ στὸν σταυρό του θὰ εἰπῇ νὰ ζωντανέψῃ πάλι
νὰ μπῇ εἰς τὴν Ἀγιά Σοφιά καὶ ἤκουσα ἐντός μου

νὰ τρίζουνε τὰ κόκκαλα, καὶ ἔβλεπα ἔμπρός μου
 παλάδες ὅπου ἔπесαν τώρα καὶ τόσα χρόνια
 νὰ χαιρετοῦν τὰ κόκκαλα νὰ λέν : τὰ χελιδόνια
 μιὰ μέρα ὅταν ἔλθουνε καὶ τὸ κλαδὶ φουντώσῃ
 ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἀετὸ θὰ στείλῃ νὰ σηκώσῃ
 καὶ σᾶς ὅπου ἐνέκρωσε ὁ Τοῦρκος καὶ ᾠδῆριαν
 κι' ἀπ' ἱερὰ συγκίνησι τὰ κόκκαλα σεισθήκαν !

Κοιμοῦνται τώρα ἡσυχὰ ἐκεῖ τὰ παλληγάρια...
 καὶ καρτεροῦνε τὴ στιγμὴ ποῦ πᾶν' ἀπ' τὰ θυμάρια
 θὰ ἔλθῃ πάλ' ὁ Ἀετὸς νὰ πῇ τὸ «ἐγεροθῆτε
 νὰ πάρωμε τὴν Πόλιν μας καὶ τ' ἄρματα ζωσθήτε»

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΚΡΗΤΟΣ ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΟΣ ΔΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Ἀναχωρῶ Πατρίδα μου!
 Γλυκειά μου μάννα φεύγω
 δὲν ξέρω ἂν εἰς τὸ ἔξῃς
 θὰ σ' ἴδω, ἄχ! δὲν ξέρω
 τί θὰ ἀπογενῶ

Ποιεῖ ἡ καρδιά μου καὶ θρηνεῖ
 πῶς ἔρημη σ' ἀφίνω
 μὰ τὸ καθήκον μὲ καλεῖ
 καὶ τὴν ζωὴ μου δίνω
 καὶ κλέφτης θὰ γενῶ!

Θὰ πάρω δίπλα τὰ βουνὰ
 ζωσμένος τὸ σπαθί μου...
 Νὰ! πάρε το κι' εὐχήσου μου
 μητέρα σεβαστή μου
 Βουλγάρους νὰ κεντᾷ

Μὴ κλαῖς μητέρα, οἱ λυγμοὶ
 ἄς παύσουν καὶ παιδιὰ σου
 θὰ εἶναι ὅλοι οἱ Ἕλληνες
 καὶ πάντα ὁλόγυρά σου
 ἢ δόξα θὰ πετᾷ

Σᾶν σκοτωθῶ μητέρα μου
 καὶ πέσω εἰς τὸ χῶμα
 καὶ μὲ σκεπᾶς' ἡ μαύρη γῆ
 καὶ τοῦ νεκροῦ τὸ χρῶμα
 δὲν θέλω νὰ θρηνηῖς

Θέλω 'περήφανα νὰ λὲς
 πῶς δίκχη ἀποθαίνει
 ὅποιος ἀνδρείακι ἔπесе
 κι' εἰς ὕψη ἀναβαίνει....
 γλυκὰ νὰ τοὺς ὑμνῇς

Στοὺς λόγγους ποῦ θὰ βρίσκωμαι
 στὸ χῶμα σκεπασμένος
 δὲν θέλω θρήνους, στεναγμούς,
 μόν' θέλω σκοτωμένος
 τραγούδια νὰ γροικῶ....

—Τέκνον ἀγαπημένον μου
πῶς ἔρημη ἀφίνεις
τὴ δόλια τὴ μητέρα σου
καὶ δάκρυ πῶς δὲν χύνεις
τὴν μαύρ' αὐτὴ στιγμὴ;

Οἱ Βούλγαροι τὸ αἷμα σου
θὰ καταπιοῦν οἱ λύκοι
Εἶθε τὸ γυιό μου ν' ἀκλουθῇ
ἢ πτεροφόρος νίκη...
μὲ κόβουν οἱ λυγμοὶ

Ὑψιστε! δέξου τὰς εὐχὰς
μιᾶς δύστηνης μητέρας
στὸν γυιό μου δῶσε ὁδηγούς
δυό σου λαμπροὺς ἀστέρας
τῆς νίκης τῆς τιμῆς!

Εὐλόγησε τὴ σπάθα του
γιὰ τῶν ἐχθρῶν τὰ στήθη
καὶ φύλαξε τὸ τέκνον μου
ἀπ' τῶν σφαιρῶν τὰ πλήθη
στὴ χώρα τῆς σφαγῆς!

Καὶ τὸ μολύβι τ' ἀσπλαγχνο
τὸν γυιό μου σᾶν νεκρώση
ἅς εἶναι λουλουδόσπαρτη
ἢ γῆ ποῦ θὰ τοῦ χώσῃ
τὸ δόλιο του κορμὶ

Υιέ μου ἔχε τὴν εὐχὴ
 σκῆψε νὰ σὲ φιλήσω
 ἴσως γιὰ πάντα σήμερον
 νὰ σ' ἀποχαιρετήω...
 τὶ ἄγλα ἀφορμὴ!

Εἰς τὸ καλόν, παιδάκι μου...
 πήγαινε στὴν εὐχή μου
 — Ὑγίαινε, ὑγίαινε
 μητέρα σεβαστὴ μου...
 Φεύγω διὰ παντός!

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΖΑΓΟΡΙΤΣΑΝΗΣ

κατὰ τὴν 25 Μαρτίου 1905

Κοιμᾷτ' ἡ Ζαγορίτσανη
 στὴ νυκτικὴ ἡσυχία
 θαρρεῖς καὶ ἀναπαύεται
 ἡ ἔρμη νὰ ξυπνίση
 νὰ δῇ τὸ μαῦρον μακελειὸν
 π' ὀλίγοι ἀνδρειωμένοι
 τῆς ἐτοιμάζουν, καὶ βουβῇ
 τοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλη
 ζητεῖ νὰ βοῇ παρηγοριά.
 Ὁ ὄλεθρος τριγύρω
 παραμονεύει! ἀλλοίμονον!
 οἱ τιμημένοι κλέφτες

ἔργον βαρὺ μὰ δίκαιον
ποφάσισαν νὰ κάμουν !

Τὸ χιόνι πέφτει δλόλευκο
στὴν ἔρημιά τῆς νύκτας
πέφτει κι' ἡ σκέψις φοβερά
στ' ἀνδρεῖα παλληγάρια
τοῦ τί φρικτὸν καὶ ἄγριον
θὰ κάμουν στοὺς Βουλγάρους
π' ἀκόμη εἰς τὴν ἡρεμῇ
χειμωνικῇ τὴν νύκτα
ἀμέριμνοι ἡσύχαζαν
καὶ εἰς τὰ κεραμύδια
ἀκούανε οἱ ἄμοιροι
τὸ χιόνι νὰ στιβάζῃ !

Ξημέρωσε ἡ χαρὰν γῇ
κι' ἀρχίζει τὸ τουφέκι
σ' ἄν ἔδωσε τὸ σύνθημα
ἡ σάλπιγγα τοῦ Μάλλιου
καὶ ἀρχινᾷ τὸ μακελειὸ
καὶ ἀρχινᾷ ἡ φρίκη...

Τῆς ἐκδικήσεως θεὸς
εἰς τὸν βωμό σου τώρα
οἱ τολμηροὶ ἐκδικηταὶ
ὡς σφάγια σοῦ θύουν
κορμιά Βουλγάρων ἄπειρα
σπαράσσοντα στὸ αἷμα

καὶ ὁ καπνὸς ὑψώνεται
 στὸν θρόνο σου ἐπάνω !
 Τὸ αἶμα τρέχει μὲ δριμύ
 στοὺς ἔρημους τοὺς δρόμους
 καὶ σχηματίζει ρεύματα
 καὶ σχηματίζ' ἀντάκια

Οἱ στεναγμοὶ π' ἀφήνανε
 οἱ Ἕλληνες στὰ χέρια
 τῶν δολοφόνων Βούλγαρων
 ἀκούονται καὶ τώρα
 μὰ ἀπ' τὰ στήθη βγαίνοντες
 τῶν ἴδιων τῶν σφαγέων
 ποῦ εἰς τὰ λίγα σήμερον
 γενναῖα παλληκάρια
 δίδουνε λόγον τῶν φρικτῶν
 τῶν μαύρων πράξεών των

Διασκορπίζονται τρομαγμένοι
 στὸ νοῦ των βάζουνε τὴν φυγὴν
 ἀλλ' ὅμως πέφτουν αἱματωμένοι
 καὶ ὀλολύζουν κάτω στὴ γῇ
 οἱ κλέφτες λένε
 «κάνεις μὴ μείνῃ
 ὡς ἡ Ἀγχίαλος
 ἔρημὴ ἅς γίνῃ»

«Μπαίκοι» μάνα μου φωνάζουν ὅλοι
 παρακαλοῦνε γονατιστοὶ

ὥς ὅτου κάποιο Ἕλληνας βόλι
κάμη καθ' ἓνα νὰ σωριασθῇ

Ἀπελπισία

τρόμος καὶ φρίκη
εἰς τοὺς Βουλγάρους,
στοὺς κλέφτες νίκη

Κάποιον Ἑβραῖον σφαίρα νεκρώνει
ἀλλὰ τὸ μαῦρό του τὸ παιδί
τὰς φρένας χάνει, κι' οἱ τόσοι πόνοι
τὸ κάνουν γύρω νὰ τραγουδῇ

Ἐν ᾧ ἄλλόφρον

γύρω χορεύει

σφαίρα τυχαία

κι' αὐτὸ φονεύει

Ἀπὸ τὰ σπήτια βόμβες πετοῦνε
Βούλγαροι κάτω, ἐνῶ φωτῖα
τοὺς τριγυρίζει ἄλλοφρονοῦνε
γυναῖκες, ἄνδρες, νέοι παιδιὰ

Ὁ Βάρδας γίνεται

σήμερον χάρος

καὶ εἰς τοὺς κλέφτες

σκορπίζει θάρος

Ὁ Γέρω Κλέφτης, ὥς τὸν καλοῦνε
ὁ Γκούτας, κόβει καὶ προχωρεῖ
τοῦ Καραβίτη οἱ νειοὶ πετοῦνε
τοῦ Νικολούδη οἱ ἀετοὶ

τῆς Κρήτης ὅλα
τὰ παλληκάρια
σκοτώνουν, ῥίχνουν
κάτω κουφάρια

«Μπράτιμ» φωνάζουν παρακαλοῦνε
μαῦρες γυναῖκες καὶ τὰ κορμιά
τὰ σκοτωμένα καταφιλοῦνε
καὶ ἄλλες πιάνει λιποθυμιά
Ἔλεος, οἶκτον
λύπην καὶ μιλία
βρίσκεis στῆς μάχης
τὴν τρικυμία

Ὁ Νικολοῦδης πολλοὺς θερίζει
καὶ τὸ βαμμένο του τὸ σπαθὶ
Βούλγαρος ὅταν τὸ ἀντικρύζη
ἀπὸ τὸν τρόπο λιποθυμεῖ
καὶ μανιασμένο
τὸ παλληκάρι
ῥίχνει μὲ λύσσα
νέο κουφάρι

Σὰν ῥέῃ αἷμα καὶ πέφτει σφαίρα
ἐξαγριοῦται ὁ μαχητὴς
ἔχει ὑπ' ὀψει πῶς τὴν ἡμέρα
ὁποῦ ἐξῆλθε ἐκδικητὴς

ἐκ τοῦ νοῦ του εἶχε
βαρὺ τὸ χέρι
στοὺς μισητοὺς του
ἐχθροὺς νὰ φέρῃ

Ἕνας κομίτης μὲ τὸ πιστόλι
θέλει νὰ ρίψῃ ἐκδικητὴ
ἀλλ' ὅμως πέφτει, καὶ λέγουν ὅλοι
μὲ γιαταγάني κάποιου Πλατῆ
χωρὶς κεφάλι
κάτω σπαράζει
χοροπηδάει
καὶ ἡσυχάζει

Τοῦ Δηλιγιάννη τοῦ πανψηλίου
τὰ παλληκάρια παρατηροῦν
οἰκίαν ὅπου τόπον ἀσύλου
Βούλγαροι ἔχουν καὶ προσπαθοῦν
νὰ διαφύγουν
τὸν θάνατό τους
κι' εἶναι κρυμμένοι
στὸ σπητικό τους

Ἐμβαίνουν μέσα παρατηροῦνε
τόσες γυναῖκες, τόσα παιδιὰ
ὅπου μὲ κλάμμα παρακαλοῦνε
ὅπου ῥαῖζει κάθε καρδιά
νὰ τῶν χαρίσουνε
τὴν ζωὴ των

οἱ ἀγριεμένοι
οἱ τιμωροὶ των

Στὰ ῥοῦχα ὁμῶς κᾶτι φουσκώνει
καὶ ψάχνει γύρω ἐκδιζητῆς
καὶ δύο Βουλγάρους τῶν φανερώνει
ἀμέσως πέφτουν γονυπετεῖς
καὶ τῶν ζητοῦνε
᾽λεημοσύνη
ἐνῶ καθ' εἰς των
δάκρυα χύνει

᾽Αλλ αἶφνης τώρα ἀναγνωρίζει
κάποιος ἀντάρτης ὅτι ὁ εἷς
Ἕλληνα δάσκαλον βασανίζει
καὶ τοὺς θερίζουν τοὺς δυὸ εὐθύς
θρῆνοι καὶ γόοι
τῶρ ᾽ἀντηχοῦνε
ἐν ᾧ τὰ πτώματα
σπαρταροῦνε

Ὁ Παπαδραῖκος ὁ Κουκουλάκης
σκορποῦν τὸν τρόμο καὶ τὴ φυγὴ
κι' ὁ ἀνδρειωμένος Καλογεράκης
ἀπὸ τὸν οἶκτον τώρα ὀιγεῖ
αἶμα καὶ φλόγα
φλόγα καὶ αἶμα
θὰ ἴδῃς ὅπου
κι' ἂν στρέψῃς βλέμμα

Ὀκτώ καὶ δέκα αἰχμαλωτίζουν
Βουλγάρους ὅλους καὶ ἓνα Παπᾶ
πρὸς τὴν Κλεισοῦρα τοὺς τουφεκίζουν
καὶ κάθε σφαῖρα ἓνα τρυπᾷ

Στὸ χῶμα τώρα
ὅλοι ταράσσουν
σηκοκυπιοῦνται
φρικτὰ σπαράσσουν

Οἱ αἰμοβόροι οἱ δολοφόνοι
δίδουνε λόγο στοὺς μαχητὰς
διὰ τοὺς τόσους π' ἔγιναν φόνοι
γὰ τὰ μαχαίρια γὰ τὰς σφαγὰς
Κρίσεως εἶναι
σήμερον μέρα
καὶ ἐκδικοῦνται
πέρα γὰ πέρα...

Τὸ μακελειὸ τέλειωσε καὶ ἡ Ζαγοριτσάνη
βυθίζεται στὰ αἵματα
στὴ νεκρικὴ ἡσυχία
καὶ ἀγροικᾶται ποῦ καὶ ποῦ ὁ ῥόγχος ὅπου κάνει
κάνένα πτώμα σπαρταροῦν
μὲς τὴ ματοχυσία

Γυναῖκες μὲ τὰ ξέπλεγα μαλλιά των φρενιασμένες
καταφιλοῦν τὰ πτώματα
οἰκείων των φιλάτων

τρέχουν γυρνοῦν, σωριάζονται στὸ χῶμα λιγωμένες
καὶ ἀγκαλιάζουν ἢ πτωχές
τ' ἄψυχα πτώματά των

—
Ἐρείπια καπνίζουνε τὰ ξύλα σιγοτρίζουν
σ' ἓνα σωρό σωριάζονται
σπήττα καμαρωμένα
παιδιὰ ἄλλοφρονήσαντα στοὺς δρόμους τριγυρίζουν
καὶ τὴν σκιάν των τρέμουνε
θλιψτὰ καὶ πικραμένα

—
Κορμιὰ Βουλγάρων κοίτονται στὸ χῶμα ξαπλωμένα
ὥς ἑκατόν. Ἐγέμωσε
ὁ κόσμος μὲ κονφάρια
Ἐνῶ παρέκει γελαστὰ τὰ λίγα ἀντρειωμένα
τὴν Ἐθνικὴ μας ἑορτὴ
γιορτάζουν παλληγάρια

ΠΑΨΕΤΕ ΠΛΕΟΝ

Πάψετε πλέον πάψετε
τὴν ἄψογο τὴν στάσι
μᾶς φθάνει ἢ ταπείνωσις
μᾶς φθάν' ἢ καταφρόνια
ἀρκοῦν τὰ φοβερίσματα
γιατ' ἢ καρδιὰ αἰμιάσσει
ἅς δεῖξωμε στὸν θάνατον
ἀνδρείκια περιφρόνια.

Δὲν κάνουν, ὅχι, νὰ δειλιᾷ
 ἡ Λεβεντιὰ τῆς Κρήτης
 ἢ ἀπειλὲς ἑνὸς Σερφικέτ
 π' ἄλλοτε μοναχίς της
 ἡ δόλγια Κρήτη ἔκαμε
 στή μάχη νὰ τὰ χάσῃ

—
 Τὸ αἶμ' ἀχνίζει ὀλόξεστο
 στὰ Γρεβενὰ ἀκόμα
 τ' ἀγίου Ἑθνομάρτυρος
 καὶ σπαρταρᾷ τὸ πτώμα.
 Ἡ Ἑθνικὴ συνείδησις
 λοιπὸν θὸ ἡσυχάσῃ;
 Ὅχι! καιρὸς ν' ἀφήσωμε
 τὴν ἄψογο τὴν στάσι.

—
 Μὴ μᾶς δειλιᾷ ἡ στρατιὰ
 ὁ ὄγκος τοῦ ἐχθροῦ μας
 Θὰ ἔχωμε τὴν δύναμι
 στή μάχη τοῦ Σταυροῦ μας
 Ὁ ἀριθμὸς μας τὸν ἐχθρὸ
 ποτὲ δὲν θὸ τὸν φθάσῃ

—
 Ποτὲ δὲν ἐπολέμησε
 μ' ἐχθρὸν ὁ Ἕλλην ἕνα
 ὥς μαρτυρεῖ τὸ ἔνδοξον
 παλὴν Εἵκοσι ἕνα
 εἰς πολεμᾷ μὲ ἑκατὸν
 τὸ ὄπλον του σᾶν πιάσῃ*

Καιρὸς λοιπὸν ν' ἀφήσωμε
τὴν ἄψογο τὴν στάσι.

Ἄς ξημερώσῃ χαρὰν γῇ
Χρυσῇ καὶ δοξασμένη
π' ἢ νίκῃ θὰ χαμογελά
μὲ δάφνῃ στολισμένη
Ὁ Ἕλλην τὸ τουφέκι του
καὶ πάλιν ν' ἀγκαλιάσῃ

Τὰ σκλαβωμέν' ἀδελφία μας
οἱ Τοῦρκοι κατασφάζουν
ἀπὸ τοὺς τάφους οἱ νεκροὶ
ἐκφύλους μᾶς φωνάζουν
Ὁ θάνατος ὁ ἔνδοξος
λοιπὸν ἄς μᾶς σκεπάσῃ
Ἐμπρὸς! ἐγκαταλείψετε
τὴν ἄψογο τὴν στάσι

Ἀντὶ στὸ πέλμα τοῦ ἐχθροῦ
ὁ Ἕλλην νὰ σφαδιάξῃ
χίλιες φορὲς ὁ θάνατος
ὁ ἔνδοξος ταιριάζει
καλλίτερα παρὰ νὰ ζῇ
καὶ τὴν τιμὴ νὰ χάσῃ.

Πόνεσε πλέον ἡ καρδιὰ
καὶ φοβερὰ ὀγκοῦται

μέσα στὰ στήθια ὁ καῦμός
 ὁ σκλάβος ᾠενθεροῦται
 μόνο μὲ αἷμα καὶ σπαθί.
 Κανεῖς ἄς μὴ δειλιάσῃ
 Ἐμπρός ! ἐγκαταλείψετε
 τὴν ἄπογο τὴν στάσι !

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΙ

Σκυφτὸς σκυφτὸς περίλυπος
 σὲ μιὰ γωνιὰ γυρμένος
 ὁ γέρων Κώστας κάθεται
 σὲ ξύλο κουμπισμένος
 καὶ συλλογίζεται βαθειὰ
 καὶ ποῦ καὶ ποῦ στενάζει
 καὶ ἄποιο δάκρυ ἀπ' τὰ θολὰ
 τὰ μάτια του σταλάζει
 στὴ ξέθωρη τὴν βράκα του
 τὸ γέρικό του σῶμα
 οἱ χρόνοι δὲν ἐκύρτωσαν
 ὥς σήμερον ἀκόμα

Παρέκει παίζει γελαστὸ
 ἓνα μικρὸ τ' ἐγγόνι
 καὶ τοῦ Παπποῦ σὰν ἔνοιωσε
 τὸ βλέμμα νὰ θολώνῃ
 ἔσίμωσε σιγὰ-σιγὰ
 μὲ σεβασμὸ καὶ λείει

—Τί ἔχει ὁ Παπούλης μου
περίλυπος νὰ κλαίῃ ;

Ἀφῆκε μαῦρο στεναγμιὸ
ὁ γέρος καὶ γυρίζει
καὶ λέει στὸ ἐγγόνι του
ἐνῶ θερμὰ δακρύζει :
— Παιδιάκι μου, σὰν τὸν ἀητὸ
π' ἔτυχε νὰ γεράσῃ
καὶ καρτερεῖ τὸν θάνατο
μὲ μέρα νὰ περάσῃ
καὶ νὰ τοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ
νὰ τοῦ χαθοῦν οἱ πόνοι
ἔτσι κι' ὁ γέρω σου παλποῦς
σήμερο ποῦ σημώνει
τὸ τέλος του δακρυρροεῖ
καὶ στὸ ξεψύχισμά του
π' αἰσθάνεται τὸ πέρασμα
τ' ὁλόψυχρου θανάτου
δακρύζει καὶ μελαγχολεῖ
καὶ ἔρχεται στὸ νοῦ του
τὸ παρελθόν του τὸ μακρὸν
ὅπου τοῦ τουφεκιοῦ του
ὁ κρότος μόνῃ του χαρὰ
ἦτο καὶ καύχημά του
κι' εἶχε χαρὰ γιὰ νὰ γροικᾷ
πάντα κελάδημά του...

Εἶπε, καὶ δάκρυ του θολὸ
 περιλύπος σκουπίζει
 καὶ τὸ μικρὸ ἐγγόνι του
 ᾽περήφανο δακρύζει
 μὲ σεβασμὸ τὸν ἔρωτᾷ
 — Πατοῦ μου πὲς καὶ μένα,
 πῶς ἔπερνᾷτε τὴ ζωὴ
 σὲ χρόνια περασμένα;

Ἄφῃκε μαῦρο στεναγμὸ
 ὁ γέρω ἀσπρομάλλης
 καὶ μετὰ λύπης π' ἄφινε
 νὰ φαίνεται μεγάλης
 ἐκούνισε τὴν κεφαλὴ
 καὶ εἶπε ᾽στὸ ἐγγόνι
 — Παιδί μου ἡ ἀφήγησις
 βαθειὰ μὲ ἀγνυλώνει
 μὴ εἰς ἐσὲ παιδάκι μου
 θὰ πῶ τὰ περασμένα
 γιὰ νὰ θυμᾶσαι μὴὰ φορὰ
 σὰν ἀποθάνω μένα

Ἦμουν χρονῶ δέκα ἐπτά
 καὶ ἔπαιζα τὸ βόλι
 εἰς τὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ
 κι' οἱ χωριανοὶ μου ὅλοι
 ὅτε ἀκούομε ἡγλὰ
 ἢ μπάλες νὰ συρίζουν
 καὶ βιαστικοὶ οἱ χωριανοὶ

τὴ μέση των στολίζουν
 μὲ τ' ἀσημένια τ' ἄρματα
 καὶ τὰ πολλὰ φουσέκια
 τὸ βόλ' ἀφήγαμε καὶ 'μεῖς
 κι' ἐπιάσαμε τουφέκια
 καὶ εἰς τὴ μέση βάλαμε
 ὅλ' οἱ ἀρματωμένοι
 τὸν καπετάνιο τοῦ χωριοῦ.
 Καθ' ἕνας περιμένει
 νὰ διατάξ' ὁ ἀρχηγὸς
 καὶ νὰ ὀρμήσουν ὅλοι
 ἐκεῖ π' ἀνάβει ἡ φωτιὰ
 καὶ πελεκᾷ τὸ βόλι!

Καὶ αἶφνης νά! ξεπρόβαλε
 γλινκειὰ καμαρωμένη
 Σημαία ποῦ τὴν εἶχανε
 ἢ μπάλες τρουπημένη
 κι' ὁ καπετάνιος τοῦ χωριοῦ
 τὴν εἶχε εἰς τὴ μάχη
 καὶ δίπλα του ἐπέφτανε
 πιστοὶ του πολεμάχοι

Σ' ἄν ἀντικρύσαμε βουβοὶ
 ἐκλίναμε κεφάλι
 καὶ χαιρετοῦμε εὐλαβῶς
 κι' εὐχὴ δίδομε πάλι
 νικητρία 'περήφανη
 καὶ δαφνοστολισμένη

νά ἔλθῃ ἡ Σημαία μας
καὶ πάλι δοξασμένη!

Σᾶν μ' εἶδε εἰς τὸν πόλεμο
ὁ καπετάνιος πρῶτο
καὶ δὲν ἐτρόμαξα φωτιά
τῶν τουφεκιῶν τὸν κρότο
σημαιοφόρο μ' ἔκαμε....
Κι' ἔτσι σᾶν ἐβαστοῦσα
τὴν ἔνδοξην σημαία μας
στὴ γῇ δὲν ἐπατοῦσα
σᾶν αἰετὸς ἐπέτουνε
ἀπὸ βουνὸ σὲ βράχο
καὶ πειὸ προστὰ δὲν ἄφινε
κανένα πολεμάρχο

Χρόνια πολλὰ ἐγύριζα
κι' εἶχα γλυκεῖα ἐλπίδα
ὅτι θὰ ζήσω νὰ ἰδῶ
τὴν δόξια μου Πατρίδα
ἐλεύθερη καὶ εὐτυχῇ...
καὶ τώρα ὅπου γέρνω
στὸ τέλος τοῦ θανάτου μου
στὸ λογισμό μου φέρνω
τὴν περασμένη μου ζωὴ
τὰ χρόνια τὰ παλιὰ μου
καὶ βλαστημῶ ποῦ φθάσανε
γοργὰ τὰ γηρατειά μου

καὶ θ' ἀποθάνω ὁ δύστηνος
χωρὶς καὶ νὰ ἔμπορέσω
στὴ μέση μου τὰ ἄρματα
καὶ πάλι νὰ φορέσω
καὶ νὰ κτυπήσω ἄλλη μὲν
φορὰ τὸν τύραννό μας
καὶ τὴ σημαία νὰ βασιῶ
ποῦ φέρει τὸν Σταυρό μας

Σὰν κρύσταλλα σιγά-σιγά
τὰ δάκρυά του σιάζουν
θαρρεῖς μαχαίρια ἀμφίστομα
εἰς τὴν καρδίαν τὸν σφάζουν.
Ἐγυρε πάλι τὸ ψηλὸ
κυπαρισένιο σῶμα
ἐκάρφωσε τ' ὀλόθολο
τὸ βλέμμα του στὸ γῶμα
κι' ὁ νοῦς του ἐτάξειδενε
ποιὸς ξέρει σὲ τί τόπους
αὐτὸς ποῦ δὲν λογάρισε
ποτὲ ζωὴ καὶ κόπους!

Καὶ τὸ ἐγγόνι τ' ἔκραξε
τὸ χέρι του τοῦ πιάνει
καὶ τὸ ἐγγίζει ἀπαλὰ
ὑπὸ κάτω στὸ «μυντάνι»
καὶ τοῦπε «ψάξε νὰ ἴδῃς
πληγὲς ὅπου μ' ἐδῶσαν

οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸν πόλεμο
ἔξει ποῦ μ' ἐπληγῶσαν»

Τρεμουλιαστὰ τρεμουλιαστὰ
τὸ χέρι του ξαπλώνει
εἰς τῆς πληγῆς, τὸ ἐγγόνι του
καὶ τοῦ παποῦ οἱ πόνοι
ἔκαμαν ἓνα στεναγμὸ
βαθὺν βαθὺν ν' ἀφήσῃ
Καὶ τὸ μικρὸ ἐγγόνι του
ὄρμῃ νὰ τοῦ φιλήσῃ
τὸ ἀντρειωμένο χέρι του
καὶ μὲ τὰ δάκρυα λέει
στὸν γέρω τὸν παπούλῃ του
ἐνῶ ἡ καρδιά του κλαίει

— Παποῦ μου ὥς μεθαύριο
κι' ἐγὼ θὰ μεγαλώσω
κι' ὀρκίζομαι στὰ αἵματα
ποῦ ἔχυσες νὰ ζώσω
σπαθὶ κι' ἐγὼ στὴ μέση μου
καὶ στὴ φωτιὰ νὰ ὀρμήσω
γιά τὴ γλυκεῖα Πατρίδα μας
κι' ἐγὼ νὰ ξεψυχήσω !

*Αφήνει δάκρυα ὁ παποῦς
ὁλόθερμα νὰ τρέχουν
καὶ τὰ μαλλάκια τοῦ μικροῦ
ἐγγόνου του νὰ βρέχουν

κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκάλῃ του
καὶ τῶσφυξε στὰ στήθια !
Δὲν θὰ χαθῇ ἡ Πατρίδα μας
οὐδέποτε, ἀλήθεια !

Ο «ΚΟΔΡΟΣ» Εἰς τὸν «ΑΠΟΚΟΡΩΝΑΝ»

ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγώνων

Πέρα ἀπ' τὴν πόλιν τῶν Χανίων, στὰ ἄγρια χόματά σας
ὁ «Κόδρος» μᾶς ἀπέστειλε ἵνα κι' ἡμεῖς κοντά σας
γιορτάσωμε 'περηφάνοι, ἀδελφωμένοι ὅλοι
τὴν σημερινὴ τὴν σκόλη.

Ἦλθαμε, ναί ! μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτῃ 'περηφάνια
νὰ καμαρώσωμε τοὺς νειοὺς ποῦ δάφνινα στεφάνια
θὰ στολισθοῦν ὥς ἄριστοι στὸ Ἑθνικὸ παιγνίδι
ὅπου τὴν νίκη δίδει

Στὴ γῇ ποῦ ἐποτίσθηκε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων
ταιριάζει μόνον ἔορταὶ νὰ γίνωνται ἁρμάτων
στοὺς τόπους ποῦ τὸ αἶμα των χιλιάδες ἔχουν χύσει
τουρέμ' ἄς ἠχήσῃ !

Δὲν εἶναι μόνον ἔορτὴ δὲν εἶνε μόνον σκόλη
εἶν' Ἑθνικὴ πανήγυρις ὅταν βροντᾷ τὸ βόλι
καὶ ὁ καθ' εἷς μαζὺ μὲ σᾶς θερμὰ μανηγυρίζει
κι' ἀπὸ χαρὰ δακρύζει

Ἀδελφία κλαῖνε στήν σκλαβιά, ἀδελφία κλαῖν στὰ μαῦρα
καὶ καρτεροῦν τῆς Λευθεριᾶς νὰ ἀναπνεύσουν αὖρα
μὰ δὲν τὴν δίδουν διακονιά στὸ Ἕθνος ὅταν στέκη
τὴν δίδει τὸ τουφέκι

Στὸν Ἑλληνα ἢ Λευθεριά ποτὲ δὲν ἐδωρήθη
τὴν πῆρε μὲ τὸ ὄπλον του, μὲ τ' ὄπλον ἐλαμπρύνθη
καὶ πάλι μὲ τὸ ὄπλον του τὸ δίκηρο του θὰ πάρῃ
τὸ κάθε παλληκάρι.

Στρατόπεδον ἀπέραντον καὶ πάνοπλον ἄς γίνη
ἢ τιμημένη Κρήτη μας ν' ἀνάψῃ τὸ καμίνι
καὶ στήν φωτιά τὴν ἄγρια μιὰ μέρα ποῦ θ' ἀνάψῃ
καὶ τὸν ἐχθρὸ νὰ κάψῃ

Ὅποταν παύσῃ ἢ ἐλπίς καὶ ὁ ἐχθρὸς τολμήσῃ
στὰ ἁγιασμένα χώματα τῆς Κρήτης νὰ πατήσῃ
τότε στὸν Τοῦρκο ἀγέρωχα καὶ πάλι θὰ εἰποῦμε
«ἐλθὲ σὲ καρτεροῦμε»

Τότε ὁ «Κόδρος» μαχητὰς πανόπλους παρατάσσω
καὶ μὲ τοὺς Τοῦρκους στὴ φωτιά τὰς σφαίρας ἀνταλλάσσω
θὰ πῇ στὸν «Ἀποκόρωγα» ἔνδοξε φίλε νίκα
καὶ τοῦ τυράννου κύπα

ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Πίπτει σᾶν τὸν χάρο μέσα στοὺς βαρβάρους
 στὴν Μακεδονία κάθε Κρητικὸς
 καὶ ἡ σφαῖρα τρώγει τοὺς αἰσχροὺς βουλγάρους
 κι' ὁ σταυρὸς ὑψοῦται ὁ Ἑλληνικὸς.

—
 Ἐκαστον λιοντάρι λαίμαργα ξεσχίζει
 σάρκα τῶν Βουλγάρων μὲ γυμνὸ σπαθὶ
 μέσα στὸ σκοτάδι ἄγρια συρίζει
 σφαῖρα ποῦ εἰς σάρκα θέλει νὰ χωθῇ...

—
 Πίπτετε λιοντάρια κ' ἡ ἀθανασία
 μὲ φτερούγισμά της ἕνα σιγανὸ
 σᾶς σφικταγκαλιάζει. Ἐθνικὴ θυσία !
 καὶ σᾶς ἀνιψώνει εἰς τὸν οὐρανό.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΝΔΟΞΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Πάνω εἰς τοὺς βράχους, καὶ τοὺς δοξασμένους
 ὅπου φτερουγίζει δόξα ζηλευτὴ
 πάνω εἰς τοὺς βράχους τοὺς αἱματωμένους
 ποῦ γελᾷ ἡ νύκτῃ ἡ Ἑλληνικὴ.

—
 Ὅπου τὸ κανόνι λυσσωδῶς βοοῦσε
 τῆς Εὐρώπης ὅλης κατὰ τοῦ σταυροῦ
 καὶ πυρακτωμένη βόμβα ἐκτυποῦσε
 μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὅπου τὴν γαλάζια βόμβα τὴν κρημνίζει
καὶ τὴν ἀγκαλιάζουν δακρυσμένοι νειοί
καὶ τὴν ἀνυψώνουν πάλι καὶ ὀπίζει
ἀπὸ τῆς ποντείου αὔρας τὴν πνοή.

Θέλω μὲ τὴν λύρα τὴν γλυκεῖα νὰ ψάλλω
ῥυθμούς καὶ τραγούδια, δόξας φωτεινὰς
πλὴν εἰς τὸ δοξαῖο χέρι ὅταν βάλλω
εἰς τὰς οὐρανίους φθάνω τὰς μονάς.

Κόβεται τὸ χέρι, κλείεται τὸ στόμα
ἀπὸ τῶν ἀγγέλων τοὺς γλυκεῖς ψαλμούς
τοῦ Προφήτ' Ἡλία τ' ἅγιο τὸ χῶμα
εἶναι θεῖος θρόνος εἰς τοὺς οὐρανούς.

ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΗ

Γιατί θρηνεῖ κάθε καρδιά, γιατί τὰ δάκρυνά σας
κρυφὰ κρυφὰ σταλάζουνε δλόθεσμα στὴ γῆ
ποιὰ συμφορὰ ἐπλάκωσε καὶ κλαίει ἡ καρδιά σας
ποιὰ λύπη καίει τὰ σωθικά στὴ νεκρικὴ σιγή;

Ἄχ! ἔπεσε περήφανος σταυραετός μας πάλι
εἰς τῆς Μακεδονίας μας τὰ ἔνδοξα βουνὰ
ὁ Ἀνδριάνης ἔπεσε! τί συμφορὰ μεγάλη!
καὶ τί καῦμός στ' ἀδέρφια μας ποὺ κλαῖνε στὰ δεινά

Νεκρώθη κ' ὁ Σταυραετός ψηλὰ στὸ πέταγμά του
ἔπεσε κάτω τῶν βουνῶν ὁ ἥρωας νεκρὸς
ἐνῶ ψηλὰ περήφανος εἰς τὸ ξεψύχισμά του
ἔπέτα ὁ Δικέφαλος τοῦ Ἕθνους αἰετός

Οἱ Τοῦρκοι πάλι ἐνέκρωσαν Ἑλληνικὸ λιοντάρι
ποῦ ἔδωσε τὸ αἷμα του νὰ σπάσῃ στὴν σκλαβιά
ποῦ τρῶει τὰ ἀδελφία μας... πάει τὸ παλληκάρι !
ποῦ ἔκλειε εἰς τὰ στήθια του τὸ θάρρος τὴν ἀνδρεία

Ὁ Νικολούδης ὁ Μελαῖς λιοντάρια νεκρωμένα
Κασιόγαρης καὶ Πούλακας ψηλὰ στὸν Οὐρανὸ
ἀνοίγουν τὴν ἀγκάλη των νὰ σφίξουνε καὶ σένα
ὁποῦ μαζὺ των γύριζες ὡς κλέφτης στὸ βουνό

Ὁ Τέλλος Ἄγρας λησιμονεῖ τῆς τόσες μαχαιριές του
καὶ δακρυσιμένος ἥρωα σὲ χαιρετᾷ κι' αὐτὸς
κι' ὁ ξακουστὸς Γαρέφης μας μὲ τῆς παλληκαριές του
σὲ σφίγγει στὴν ἀγκάλη του μὲ θέρμη γελαστός

Τὸ ξέρω, δὲν λυπήθηκα καθόλου ἡ ψυχὴ σου
πῶς νεκρωμένος ἔπεσες· παράπονο πικρὸ
θὰ ἔχῃς Ἀνδριάνη μου πῶς ἔσβυσ ἡ ζωὴ σου
καὶ δὲν θὰ βάλλῃς τ' ἄρματα σ' ἐρχόμενον καιρὸ

Δὲν θὰ μπορῇς ἀλλοίμονον ! ὅταν ἡ ὥρα φθάσῃ
ποῦ σύσσωμον τὸ Ἕθνος μας ἔπὸ κάτω στὸν Σταυρὸ
τὴν μαύρη ἀλυσσίδα του μὲ τὸ σπαθί θὰ σπάσῃ
νὰ πέσῃς πάλι στὴν φωτιά νὰ πελεκᾷς ἐχθρὸ...

Ἄλλ' ὅμως Ἀνδριάνη μου τὸν τέτοιο θάνατό σου
 ζηλεύοιμε καὶ θέλοιμε ὥ ἥρωα κι' ἡμεῖς
 στὴ μάχῃ νὰ τὸν εὕρωιμε τὸν ἴδιον τὸν δικό σου
 καὶ πέσωμ' ὑπὲρ Πίστεως Πατρίδος καὶ τιμῆς.

ΜΗΤΡΙΚΟΣ ΠΟΝΟΣ

Παιδιά μου αἱματόπλεχτα
 παιδιὰ μου ματωμένα
 ποῦ σφαίρα σᾶς ἐνέκρωσε
 εἰς τὰ σκληρὰ τὰ ξένα
 ἔλαῤτε στὴν ἀγκάλη μου
 ἔλαῤτε στὸν καῦμόν μου
 στὸν μαῦρον στεναγμό μου

Ἐρημὴ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον
 χωρὶς στήριγμα κἀνένα
 ἀνεχώρησες παιδί μου
 καὶ σὲ ἔχασα καὶ σένα !
 Ἐφυγες καὶ σὺ παιδί μου
 ἀπὸ αἶμα διψασμένος
 γιὰ τὸ αἶμα τ' ἀδελφοῦ σου
 θέλεις πέσει νεκρωμένος !
 Καὶ τὸ ἄσπλαγχνον μολύβι
 θέλει κόψει τὴ ζωὴ σου
 καὶ τὸ αἷμά σου θὰ πῇ
 ἡ ἀγαπημένη γῆ σου !

Οί Βουλγάροι θὰ σὲ κάμουν
 νὰ ξαπλώσης εἰς τὸ χῶμα
 καὶ θλιφτὰ θὰ ξεψηγήσης
 ἄχ παιδί μου ! ζῆς ἀκόμα ;
 Εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ πλάγια
 ποῦ θὰ βρῆς τὸν θάνατό σου
 ἄρά γε θὰ δῆς παιδί μου
 τὸν νεκρὸ τὸν ἀδελφό σου ;

—
 Ἄν τὸν εὖρης σκεπασμένον
 εἰς τὸ χῶμα νεκρωμένον
 τῆς παντέρημης σκλαβιᾶς
 δόσε φίλημ' ἀπὸ μένα
 ἀπὸ χεῖλη πικραμένα
 σ' ἔραστή τῆς λευθεριᾶς !

—
 Ἡ μαύρη καρδιά μου
 σᾶς κλαίει παιδιὰ μου
 μὲ λύπη θρηνεῖ
 ἐν ᾧ ἡ Πατρίδα
 σᾶς δίνει ἐλπίδα
 στὴν σκλάβαν τὴ γῆ !

ΧΑΡΑ ΣΤΑ ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ

ᾧ χαρὰ στὰ παλληκάρια
 ποῦ τὴ γῆ ποτίζουν μ' αἶμα
 ᾧ χαρὰ σ' αὐτὰ τὰ νειᾶτα
 ποῦ τὸ ἀνδρικό των βλέμμα

βγάξει σπίθες καὶ ξαστράπτει
στοῦ πολέμου τὴ φωτιά
καὶ στὰ στήθια τῶν γροικοῦνε
χωρὶς κύπους τὴν καρδιά

Δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη
καὶ ἔθνικὴ ὑπερηφάνια
εἰς τοὺς νειοὺς ὁποῦ μὲ αἷμα
τοῦ πολέμου τὰ στεφάνια
εἰς τὴν κεφαλὴ φοροῦνε
ἀδελφῶν ἐκδικηταί,
ὁποῦ εἰς αἱματωμένα
δὲν μαραίνονται ποτέ!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΕΓΕΙΡΟΜΕΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΕΝ ΧΑΛΕΠΑ

Μὲς σὲ στρατῶνα Τουρκικὸ, ποῦ Τοῦρκος κατοικοῦσε
ἐκεῖ ποῦ ἡμισέληνος σκοτείνιαζε τὴν σφαῖρα.
καὶ ὁ διαβάτης ὁ πτωχὸς εἰς τὴν καρδιά ἴκονοῦσε
ἓνα ἄπαισιο καιρὸν μὰ θλιβερὴ ἡμέρα...

Γαλάζια ὑπερήφανη σημαία κυματίζει
καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὴ γλυκεῖα εὐωδιά
τοῦ λιβανιοῦ χαμόγελα ὁλόγυρα σκορπίζει...
Σ' αὐτὸ τὸ μέρος κτίζεται ἡ νέα ἐκκλησιά!

Χεῖρ Ἀλεξάνδρου Ἀρμοστοῦ τὸν πρῶτον λίθον ῥίπτει
καὶ στρατιαὶ μὲ σάλπιγγες ἡχοῦνται τῶν ἀγγέλων

ψάλλοντες χίλιες ψαλμουδιές όταν ἐκεῖνος κύπη
 μὲ λίθον εἰς χεῖρά του τὴν ἑναρξιν ἀγγέλλων...

Ἄκου καμπάνες ποῦ ἤχουν μὲ θεῖαν ἁρμονία
 ἐνῶ ἡ νύκτα ἡ γλυκεῖα μαῦρα περὰ ξαπλώνει
 καὶ τ' ἀγεράκι τοῦ Μαρτιοῦ μὲ ἄκακη μανία
 φνσᾷ σιγὰ χαῖδευτικά, καὶ κάτι καμαρώνει!

Κάθε βοή καμπαναριοῦ, κάθε πνοή τ' ἀγέρα
 κάθε βοή τῆς θάλασσας δάκρυα χαρᾶς σκορπίζει
 καὶ αἱ καρδίαι πάλλουσαι προσμένουν τὴν ἡμέρα
 εἴκοσι πέντε τοῦ Μαρτιοῦ π' ἡ γῆ πανηγυρίζει

Ἔρχονται κλέφτες Κρητικοί, κλέφτες Σουλιοῦ καὶ Πίνδου
 Κλέφτες Ὀλύμπου φθάνουνε, γυναῖκες τοῦ Ζαλόγγου
 καὶ περουγίζον ὑψηλά τὴν ἐκκλησιὰ νὰ ἴδουν
 ν' ἀκούσουν ὕμνους Λευθεριᾶς τῆς κλεφτουριᾶς τοὺς
 [φθόγγους]

Καὶ μὲς τὸς τόσας τὰς σκιὰς, νὰ! ἔρχονται καὶ ἄλλαι
 εἶναι τῶν νειῶν ποῦ ἔπесαν εἰς τὸν Προφήτ' Ἡλία
 καὶ εἶναι θεῖαι ἱεραὶ εἶναι σκιαὶ μεγάλαι
 κι' ἀκούουνε εὐφρόσυνα τὴν θεῖαν λειτουργίαν....

Ὅμως ζητεῖ βοήθεια ὅπου νὰ ξημερώσῃ
 γρήγορα μέρα π' ἑτοιμὴ κτισμένη νὰ τὴν δοῦμε
 κι' οἱ Χριστιανοὶ χαρούμενοι, ὅποταν τελειώσῃ
 εἰς πανηγῦρι Ἑθνικὸ ὅλοι νὰ εὐρεθοῦμε

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΝ ΚΡΗΤῃ

Βαρεῖά σκλαβιά φαρμακερή, σκλαβιά φαρμακωμένη
 τὴν ἄτυχη Πατρίδα μας κρατεῖ ἄλυσσοδεμένη
 καὶ ὁ Τοῦρκος τὸ μαχαῖρι του καρφώνει εἰς τὰ στήθεια....
 τί φοβερὴ καὶ τί πικρὴ εἶν ἡ σκλαβιά ἀλήθεια!

—
 Ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ
 φωνὴ βραχνὴ πετιέται
 καὶ διαπερνᾷ τὸ πέλαγος
 καὶ εἰς τ' ἀδέλφια φθάνει
 Διαλαθεῖ πῶς ἡ πτωχὴ
 στὸ αἷμά της κυλιέται
 καὶ πειρὸ βαρὺ ἐφόρεσε
 μαρτυρικὸ στεφάνι!

—
 Σχίζει τὰ στήθη ἡ φωνὴ καὶ ἡ καρδιὰ ἀφήνει
 βαθὺν βαθὺν ὀναστεναγμό, καὶ γίνεται κομματῖα
 τὸ κάθε Ἑλληνόπουλο θερμὸ δάκρυα χύνει
 καὶ κανενὸς δὲν ἔμειναν ἀδάκρυτα τὰ μάτια!

—
 Στοὺς δρόμους πέφτουνε νεκροὶ
 ἀπ' τ' ἀσπлагγο μαχαῖρι
 φωτιὰ ἀνάβει στὰ Χανιά
 καὶ ἡ φλόγες της ζητοῦνε,

—
 Νὰ καταπιοῦν συνθέμελα
 τὴν πόλι καὶ στ' ἄγέρι
 κλάψες καὶ μαῦροι στεναγμοὶ
 καὶ πόνοι ἀντηχοῦνε!

Ὁ τοῦρκος δὲν ἐχόρτασε! ποτέ του δὲν χορταίνει
 θέλει νὰ σφάζῃ ἄνανδρα, καὶ ὅπου ῥίψη βλέμμα
 θέλει κορμιὰ νὰ σπαρταροῦν καὶ ἡ ψυχὴ νὰ βγαίῃ
 νὰ βλέπῃ καὶ τριγύρω του νὰ ῥέῃ θερμὸ αἷμα!

Ὁ πόνος καίει τὴν καρδιὰ
 τοῦ Ἑλλήνος καὶ βράζει
 ἐντὸς του ἡ ἐκδίκησις
 τὸ λογικὸ του παύει

••

Ὑπερνικᾷ τὸ αἶσθημα
 τοῦ λογικοῦ σὰν σφάζῃ
 ὁ τοῦρκος τὰ ἀδελφία μας
 καὶ τὴν ἐλπίδα θάβει.

Γιὰ δὲς λεβέντες διαλεχτοὶ, λεβέντες ζηλεμένοι
 π' ἄρρενωπὰ βαδίζουνε στῶν Ἀθηνῶν τὴ μέση
 δέτε σπαθιὰ ὅπου φοροῦν, χρυσᾶ, οἱ ἀντρειωμένοι
 ὅπου στὴν Κρήτη φεύγουνε, καθ' ἕνας τὼν νὰ πέσῃ!

Ρίχνει ὁ ἥλιος τῆς χρυσῆς
 δλόθερμες ἀκτίδες
 εἰς τοῦ στρατοῦ τὰ ἄρματα
 καὶ λάμπει τῶν ἀφήνει

Ἀναπτρώνουν ἡ θερμὲς
 τοῦ Ἑλλήνος ἐλπίδες

καὶ ὁ καθ' εἷς ἀπὸ χαρὰ
δάκρυ θερμό του χύνει

* *

Πάει! ξεκίνησ' ὁ στρατὸς, τὸ πλοῖον ἀρμενίζει!
τί ἄγρια ἀνακούφισις τὰ στήθη πλημμυρίζει!
καὶ πόσα ὄνειρα χρυσᾶ
ἢ φαντασία πλάσσει!
δέν χαίρει μόνο ἡ Ἑλλάς...
Ὀλόκληρη ἡ πλάσι!

—

Πάει! τὸ κῦμα σχίζεται χρυσῇ ἐλπιδοφόρῳ
ἢ νειότη τῆς Ἑλλάδος μας στὴ δύστυχη τὴ χώρα
πάει, νὰ δώσῃ λευθερίᾳ
τὰ σίδερα νὰ σπάσῃ!
Χριστέ μου! τὰ τουφέκια μας ἢ δόξα ἄς σκεπάσῃ!

—

Πάει! ξεκίνησ' ὁ Σταυρὸς
νὰ διώξῃ τὴ σελήνη
ἀπὸ τὴ Κρήτη τὴ πτωχὴ
κι' ἐλευθεριὰ τῆς δίνει!

—

Τὶ θῆγος! τί συγκίνησις!
μὲ τὸ τουφέκι τώρα
τὴ Κρήτη μας θὰ πάρωμε...
Εὐλογητὴ ἡ ὥρα!

—

Σχίζει τὸ πλοῖον τὸν γιᾶλὸ
ταχὺ καὶ μὲ λαχτάρα

ν' ἀράξει εἰς τὴν Κρήτη μας
κι' ὥς θεϊκὴ κατάρρα,

νὰ πέσουν εἰς τὸν τύραννο
τ' ἀδελφία μας νὰ σώσουν
κι' ἐκδίκησι στὰ πτώματα
ποῦ σπαρταροῦν νὰ δώσουν

Κῦμα! βοήθα το καὶ σὺ
πειὸ γρήγορα νὰ φθάσῃ
τὸ πλοῖον, κι' ἡ ἐκδίκησις
ἀγρία νὰ ξεσπάσῃ.

Εἰς τῶν Τουρκῶν τὰς κεφαλὰς
εἶναι κοντὰ ἡ ῥομφαία
ὅπου τὴν κόρη θ' ἀσπασθῇ
ἐλεύθερο ἡ μητέρα!

Στὴν Κρήτη ἀνάβει ὁ καπνὸς καὶ βράζει τό τουφέκι
παντοῦ στὸ μισοφέγγαρο, ὥσάν ἀστροπελέκι
πέφτ' ὁ Σταυρὸς καὶ πολεμᾷ καὶ οἱ νεκροὶ γεμίζουν
τοὺς δρόμους. Τὰ Ἑλληνόπουλα ἀκόμη ἀρμενίζουν!

Ἐφύσισε σιγά-σιγά
πνοὴ ἀπ' τ' ἀκρογιαλὶ
κι' ἐσκόρπισε στὴ Κρήτη μας
ῥομφαία μερὰ εἰς ἄλλη.

Χαρὰ, ἐλπίδα, καὶ ζωὴ
στὰ χόματα πατοῦνε
οἱ στρατιῶται Ἕλληνες
καὶ τὸν Σταυρὸ κρατοῦνε !

Εὐλογητὴ καὶ ἅγια ἐλπιδοφόρος μέρα
ποῦ τὴν ἐλπίδα ἠσκόρπισε στὴν Κρήτη πέρα ὡς πέρα
Εὐλογημένη ἡ στιγμή
π' ἡ μάνα τὸν στρατό της
στέλλει στὴν κόρη μὲ χαρὰ
γὰρ τὸν λευθερωμό της !

Ἀδελφικὰ γλυκοφιλεῖ καθ' ἓνα παλληκάρι
τὸ κάθε Ἑλληνόπουλο. Καμαρωτὸ ζευγάρι
ἡ φρουστανέλλα ἡ λευκὴ
καὶ τὰ βραχιὰ ἓνα σῶμα
νὰ πολεμοῦνε τὴν Τουρκιὰ
καὶ ὁ στρατὸς ἀκόμα !

Βράζει ἡ μπάλα καὶ πετᾷ ὁ Εὐζωνος στὴ μάχη
καὶ πελεκοῦνε τὸν ἐχθρό..
Ἀλήθεια πολεμάρχοι

π' ἐφάνησαν οἱ Ἕλληνες ! τὸν τοῦρκο τὸν νικοῦνε
καὶ κάθε Πύργο τοῦ χαλοῦν
ἡ βόμβες ὅπου σποῦνε !

Τὸ σταυροφόρον λάβαρον, γεμᾶτο ἔπο καμάρι

σκορπᾷ ἐλπίδες καὶ χαρὰ
 στὸ κάθε παλληκάρι

Καὶ τὸ φεγγάρι ἄδοξο γυρίζει ἑντροπιασμένο
 δὲν βραίσει γυναικόπαιδα
 νὰ δείχνῃ ἀντρεωμένο !

Πάει τῆς μάχης ἡ βοή
 καὶ τὰ σπαιδιά στὴ θήκη
 μὲ αἵματα ἑφυλάχθησαν,
 ἐχόρτασαν τὴν φρίκη !

Ἄλλοῖμονον ! τ' ἀδέλφια μας στὴ Κρήτη δὲν τ' ἀφίνουν
 οἱ ἀρνησιθρησκ' ἰσχυροί...
 Ἄχ ! δάκρυα ποῦ χύνουν !

Φεύγουν ! ἀλλ' ὅμως πίσω των
 ἀφήνουν νεκρωμένους
 συντρόφους των τὸν Δάναλη
 Σαράτσογλουν, Τριγγέτα !

Ψηλὰ στὸ Μονοκούμαρο
 στὸν τάφο σκεπασμένους
 ποῦ ὁ καθ' εἰς των ἔπεσε
 στὴ μάχῃ ὅταν ἐλέτα !

Ψηλὰ ἐκεῖ στὸ μνημῆμά των περίλυποι πετοῦνε
 ἢ δυὸ ψυχές καὶ τὸν στρατὸ
 μὲ δάκρυ χαιρετοῦνε !

Καὶ στέλλουνε χαιρετισμὸ στοὺς συγγενεῖς των πέρα
 γιὰ πάντα τοὺς ἐχώρισε
 ἢ ἄσπλαγχνη ἢ σφαίρα !

Κλαῖνε δακρύζουν ἢ ψυχῆς
 π' ὁ χάρος ἔχει πάρει
 στὴ μάχη τὴν πολύνεκρο
 ὑπὸ κάθε παλληκάρι

Καὶ χαιρετοῦν μὲ δάκρυα
 τὸ πλοῖον ποῦ στὸ κύμα
 πλέει, ἐνῶτ' αὖ νειῶτα των
 σαπίζουνε στὸ μνήμα !

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΚΟΡΑΚΙΩΝ

Καμαρωτὴ, ὑπερήφανη σημαία κυματίζει
 στὸ κάθε της ξεδίπλωμα
 χαμόγελα σκορπίζει

Στοῦ Καπετάνιου Σήφακα τ' ἀνδρεία παλληκάρια
 εἰς τῆς κορφῆς τοῦ Ἀϊλῆ
 στοὺς βράχους τὰ θυμάρια

Θαρρεῖς μὲ γλύκα πῶς φιλεῖ τρακόσους ἀντρειωμένους
 τοῦ Σήφακα σταυραστοὺς
 ἐκεῖ ἀραδιασμένους

Τ' Ἀζωτηριοῦ οἱ Ἀρχηγοὶ παρέκει λημεριάζουν
 ὁ Γιαννικάκης, Λαμπρινὸς

Γελάσης, καὶ συνάζουν
τὰ παλληκάρια γύρω των καὶ καρτεροῦν τὴν ὥρα
πρῶτο τουφέκι ν' ἀνοιχθῇ
καὶ εἰς τὸν Τοῦρκο δῶρα
νὰ στείλουνε ζεστό-ζεστό μολύβι ποῦ νὰ λυώσῃ
εἰς τὰ κορμιά των καὶ πολλοὺς
βαρβάρους νὰ νεκρώσῃ!

Ἡ νύκτα μαύρη, ἀπέραστο καὶ φοβερὸ σκοτίδι
στοὺς Τούρκους τὴν κατὰλληλη
τὴν εὐκαιρία δίδει
καὶ πιάουν ἀνενόχλητοι ψηλὰ τὸ ὄημοκλῆσι
τ' Ἀγιοῦ Ματθαίου πρὶν τὸ φῶς
ἀκόμη νὰ φωτίσῃ
Φέρουν βαρεῖά τὴν προσβολὴ ποῦ πῆραν τοῦ Σελίνου
κι' ἐκδίκησι γυρεύουνε
νὰ βροῦνε ἀντ' ἐκεῖνου,

Τοῦ Σήφρακα οἱ ἄφοβοι ἀπ' τὸν Προφήτ' Ἡλία
τὴν Μόρτε Βάρδια κτύπησαν
ἀνάβει ἡ παταρία
καὶ στῆς Χαλέπας πέφτουνε τὸν Πύργο τὰ τουφέκια
καὶ διασταυρώνονται ψηλὰ
τὰ ἐχθρικά φυσέκια
Σάββατον εἶν' ἀπόγευμα καὶ ὀλοένα βρέχει
ἡ τουφεκιὰς ἐπάψανε
ἡ μάχη δὲν ἀντέχει!

Ἐφάνηκε ἡ χαραυγὴ καὶ γύρω στὰ χαράκια

ἐπὶ ἀραδιασθήκανε

τῶν Τούρκων μπαϊράκια

κι' ἀκόμη δυὸ πυρόβολα ! καὶ πέφτουν λυσσασμένοι

ἀπ' αἵματα ὡς φαίνεται

θὰ ἦσαν διαψασμένοι...

Χριστέ μου ! πῶς συρίζουνε ἡ μπάλες στὸν ἀέρα

τί πανηγῦρι γίνεται

ἐκεῖ στὰ Φρούδια πέρα !

Γέρον' ὁ Μπαρναῖς τὴν κεφαλὴν ἀμίλητος ξαπλώνει

καὶ ὁ Σηφάκης ἔπεσε !

ἰδέτε πῶς γρυλλώνει

σὺν ἔπεσε τὸ ἄτυχο ! θαρρεῖς πῶς τὸ θυμάρι

ἐφύτρωσε γιὰ νὰ δεχθῇ

τὸ τέτοιο παλληκάρι !

Παπαντωνάκης νά ! κι' αὐτὸς νεκρώνεται παρέχει

κι' ἀγκάλιασε σὺν ἔπεσε

ὁ μαῦρος τὸ τουφέκι !

Καὶ ὁ Κλαράκης τ' ὄπλου του μπαροῦτι νὰ σκουπίσῃ

ἔκαμε τὴν ἀπόπειρα

καὶ πάλι νὰ γεμίσῃ...

καὶ σφαῖρα ἄπονη, πριζιὰ τὸν βρῖσκει, τὸν νεκρώνει

ἄχ ! παλληκάρ' ὁ βάρβαρος

καὶ ἄλλο θανατώνει !

Τί φοβίχῃ ! Σταματοπούλος ἐθελοντὴς ποῦ στέκει

καὶ πολέμῳ, ἐδέχθηκε

ἀπ' ἄκρῃ τὸ φυσέκι !

Πῶς διασταυρώνονται ψηλά, ἢ σφαῖρες πῶς σφυρίζουν
 γιὰ δέτε πῶς τὸν θάνατο
 μὲ γέλοιο ἀντικρύζουν!

Ἐδῶ κτυπᾷ ὁ Σήφσкас, καὶ ὁ Μαθιὸς πειρὸ πέρα
 ἄκου ἢ σφαῖρες πῶς περνοῦν
 ψηλά εἰς τὸν ἀγέρα!

Γιὰ δέτε πῶς σωριάζονται οἱ Τοῦρκοι στὰ θυμάρια
 ἰδέτε πῶς στὸν θάνατον
 ὁρμοῦν τὰ παλληκάρια!

Τ' Ἀποκορόνουν οἱ ἀητοὶ ἰδέτε εἰς τὴν μάχη
 πῶς πολεμοῦν! τ' Ἀκρωτηριοῦ
 ἰδὲ οἱ πολεμάρχοι!
 καὶ τῆς Χαλέπας τ' ἄρματα γιὰ δέτε πῶς δουλεύουν
 ἰδέτε πῶς τὸν θάνατο
 τὸν ἔνδοξο γυρεοῦν!

Ἰδέτε κατακόκκινα ποῦ εἶναι τὰ χαράκια
 καὶ γύρω λουλουδίζουνε
 τῶν τούρκων τὰ φεσάκια!

Παύει τριγύρ' ὁ χαλασμός! οἱ Τοῦρκοι ἐχαθῆκαν
 ἐφύγανε καὶ ἔμειναν
 αὐτοὶ π' ἐνεκρωθῆκαν!

Καὶ μὲ χαρὰ προβάλλανε εὐθύς τὰ παλληκάρια
 οἱ Τοῦρκοι ὅμως ἤρσαν
 μαζί των τὰ κουφάρια...

Τί φοβίκη ὅμως! τὰ μυαλά στοὺς βράχους κολυμμένα
 ἐμαρτυροῦσαν τὰ κορμιά
 ποῦ ἦσαν νεκρωμένα!

ΣΤΟ ΘΩΡΗΚΤΟΝ «ΑΒΕΡΩΦ»

Σχίζε τὸ κῆμα μὲ ὀρμιῇ
ἐλπίδα ὀνειρεμμένη

Καμαρωτὸ ταξείδευε
σ' ἐκεῖνα τὰ νερά

Π' ἐκάμανε νὰ φύγουνε
οἱ Πέρσαι ντροπιασμένοι
καὶ φτερουγίζ' ἐπάνω των
ἡ δόξα τὰ πτερά!

Πῶς φρικιῶ ἡ θάλασσα!
γὰ ἰδὲς στὸν ἔρχομό σου
πόσας ἐλπίδες, ὄνειρα
γλυκὰ σὲ τριγυροῦν

Γιὰ ἰδὲς πῶς φτερουγίζουνε
εἰς τὸ καθ' ἓν πλεῖρό σου
Ψυχὲς Ναυάρχων ἔνδοξες
καὶ σὲ γλυκοφυλοῦν!

Ἄπ' τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας
ποῦ κλεῖ χορταριασμένα
τοῦ Πέρσου τὰ συντοίματα
πετιοῦντ' ὀρμητικὰ

Παράπον' ἀπὸ πτώματα
κι' ὁστᾶ ξεγυμνωμένα

στή διάβα ἀνατριχιάζουνε
κοιμιάτια ἐχθρικά,

Παρέκει σαπιοκάραβα
τοῦ Τούρκου βυθισμένα
ἐκεῖ ὅπου σαπίζουνε
Μιαούληδες θωροῦν

Πυροπολικά, Κανάρηδες
νὰ ἔχουν ἀναμμένα
καὶ ἄγρια κατ' ἐπάνω των
μὲ λύσσα νὰ ὀρמוῦν !

Τὸ πᾶν δακρύζει σ' ἄν περνᾷς
Καράβι ἐλπιδοφόρο
μαζύ σου ταξειδεύουνε
τί ὄνειρα χρυσᾷ !

Καθ' Ἑλλήν σ' ἐφ' ἀντάζεται
μὴν ἡμέρα νικηφόρο
τὸ ἔνδοξό σου ὄνομα
ἢ Αὔρα νὰ φυσᾷ

Ἐσὺ σ' ἐλπίδα ἀφάνταστη
τῶν σκλάβων ποῦ μὴν μέρα
θὰ πέσης σ' ἐκδίκησις
ἀγρία καὶ βαρειά

Νὰ δώσης στοὺς ἀλύτρωτους
 ἐλεύθερον ἀγέρα
 κι' αὐτοὶ ὁποῦ στενάζουνε
 γὰ δοῦν ἐλευθερίά

Πῶς ἠλεκτρίζεις τὴν ψυχή!
 Πόσες γεννᾷς ἐλπίδες...
 πόσους παλμοὺς αἰσθάνεται
 καθ' ἓνας στὴν καρδιά

Ἄχ! μέρα μὴν ἀργοπορῆς
 τ' «Ἀβέρωφ» ἢ ὀβίδες
 ποῦ θὰ σκορποῦν τὸν βάρβαρο
 γὰ σποῦνε τὴν σκλαβιά!

MARTYRION

Ὁ Χριστὸς μας ὡς κάθε θνητὸς
 στοῦ θανάτου ἐτάφη τὸ μνήμα
 γιὰ νὰ σώσῃ ἀνθρώπων τὸ κρῖμα
 ἐμαρτύρησ' Αὐτὸς

Στὸν Σταυρὸν βασανίζουν φοιτιῶς
 μὲ τοὺς ὕλους καρφώνουν τὸ Σῶμα
 καὶ μὲ ὄξος ποτίζουν τὸ Στόμα
 ἐνῶ δέετ' Αὐτὸς

Στὸν Σταυρόν του ἐπάνω ἔκει
 στὸν Πατέρα του δέησι κάνει
 καὶ φορεῖ Μαρτυρίου στεφάνι
 Κεφαλὴ θείκη!

—
 Ὁ γλυκὺς τῶν ἀνθρώπων Σωτὴρ
 ἐπὶ ξύλου κακούργων σταυροῦται
 ὁ στὸν Σταυρόν του ἐπάνω νεκροῦται
 τῆς ζωῆς ὁ δοτὴρ

—
 Τῶν ἀνθρώπων ἡ χεὶρ μιὰρὰ
 τοῦ Θεοῦ τῆς τὰς σάρκας ξεσχίζει
 ἀνθρωπίνῃ Αὐτὸν βασανίζει
 γενεὰ μυσαρὰ

—
 Ἐμαρτύρησες ὡς οἱ λησταί
 τὴν ζωὴν στοὺς σφαγεῖς σου νὰ δώσῃς
 τοὺς δημίους σου ὅλους νὰ σώσῃς
 τοῦ θανάτου, Χριστέ!

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστέ! ἀνέστης ἐκ νεκρῶν καὶ ἀνέστησες μαζί σου
 τὴν ἀνθρωπίνην γενεὰ
 καὶ ἔδωσες πίστιν στερεὰ
 στὴν ποίμνη τὴν δική σου

Τὴν θείαν Σου ἀνάστασιν, ἔχθροί μ' ἔχθρους φιλοῦνται
καὶ σὲ ὑμνοῦνε εὐσεβῶς
κλίνοντες γόνυ εὐλαβῶς
καὶ παύουν νὰ μισοῦνται!

Ἀνέστης! καὶ ἀναστήθηγε μ' ἐσὲ ἡ ἀνθρωπότης
καὶ τὴν ἀγάπῃ τὸ φιλὶ
σ' ὅλον τὸν κόσμον διαλαλεῖ
καὶ ὑμνεῖ Σε ὡς Θεό της

ΣΤΟ ΑΡΚΑΔΙ

Ἡ δόξα σου Ἀρκάδι μου
τὸν κόσμον καταναγάζει
μέσα εἰς ἄναστρε νυκτιὰ
εἶσαι λαμπρὸ ἀστέρι
ποῦ σελαγίζει καὶ πολλὰς
χρυσὰς ἀκτίδες βγάζει
Εὐλογημένο, τὴ φωτιὰ
ποῦ σ' ἀναψε τὸ χέρι!

Φώτιζ' Ἀρκάδι φώτιζε
τῆς Κρήτης Μεσολόγγι
τὸν δρόμον τοῦ διαβαίνοντε
οἱ σκλάβοι νὰ περάσουν
ἀπὸ κορμιά καὶ αἵματα
ἐγέμισαν οἱ λόγγοι

τὴ Λευθερίᾳ ὥστε νὰ βροῦν
 νὰ τὴ σφικταγκαλιάσουν!
 —
 Φέγγε ὁλόφωτο ἐκεῖ
 στοὺς ἰσχυροὺς νὰ δοῦνε
 πῶς ξέρουν οἱ ὑπόδουλοι
 νὰ ζοῦν καὶ ν' ἀποθαίνουν
 καὶ τὴν σκλαβιὰ τὴν τούρκικη
 ποτὲ πῶς δὲν βαστοῦνε
 ἀλλ' εἰς νεφέλας Οὐρανοῦ
 στὰ ὕψη ἀναβαίνουν!

ΣΤΟΝ ΕΥΓΕΝΗ ΦΙΛΕΛΛΗΝΑ
 ROBERTON ΓΚΑΛΛΙ

Μοῦσα μου δός μου δύναμι πτωχῇ μου φαντασίᾳ!
 πέτα στὰ πλάγια π' ἔχουνε τὰ κόκκαλα σαπίσει
 στ' ἐσπῆλεια ὅπου εἶδανε φορικτὴ ἴματοχυσία
 βρεῖ ποῦ γυναικόπαιδα θλιφτὰ ἔχουν ξεφυχήσει...

Στὰ Λευκὰ Ὅρη πῆδησε, στὴ Ἰδη, στὰ φαράγγια
 καὶ ὅπου δῆς μὲ αἵματα βαμμένα τὰ χαράγια
 στὴ Κρήτη μνήμα φτωχικὸ μ' ἓνα σταυρὸ στὸ χῶμα
 προχώρησε, προχώρησε, καὶ μὴ σταθῇς ἀκόμα!

Πήγαινε πέρασε γοργῇ στ' Ἀρκάδι ἐκεῖ πέρα
 ποῦ ἐτινάχθηκαν κορμιὰ χιλιάδες στὸν ἀγέρα!

ὀλίγο παραμέρισε, κᾶπου θὰ δῆς ἀγρόνη
κᾶπου θὰ εὖρης μακελειό, κᾶπου θὰ βγαίνουν πόνοι!

Κᾶπου θὰ εὖρης σκελετὸ τῆς Μάνας ν' ἀγκαλιάζῃ
τὰ γυμνωμένα κόκκαλα τοῦ τέκνου της! ποῦ σφάζει
ὁ Τοῦρκος εἰς τὰ πόδια της! καὶ εἰς τὸ θάνατό της
τὸ ἔσφιγγε! Μόνο νεκρὸ τὸ εἶχε ἰδικό της...

Καὶ θὲ ν' ἀκούσης νὰ μιλοῦν τὰ κόκκαλα, νὰ τρίζουν
θὰ συνάντησης σκελετοὺς τὰ δάκρυα νὰ σκουπίζουν
καὶ νὰ σοῦ λέν σιγά-σιγά παραγγελιά μεγάλη:
«Εὐχαριστοῦμε, μήνυσε, στὸν φίλο μας τὸν Γκάλλι!»

ΤΑ ΚΑΛΛΑΝΔΑ ΤΟΥ «ΚΟΔΡΟΥ»

*Ψαλλέντα τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων
1911 καὶ ἀποδώσαντα εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ
Κόδρου δρ. 455*

Ὁ «Κόδρος» τὰ Χριστούγεννα
ψάλλει καὶ σᾶς γυρεύει
τὸν ὀβολὸν νὰ δώσετε
γιατ' ὁ καιρὸς κοντενεῖ
ποῦ τὸ τουφέκι θὰ βογγᾷ
στῆς ῥευματιῆς σιὰ πλάγια
καὶ θ' ἄρματώσ' ὁ «Κόδρος» μας
κάμποσα παλληκάρια
κοντὰ εἰς τὴν περήφανη
τὴν κυανόλευκόν μας

ποῦ ἔχει γιὰ στολίδι της
τὸν τίμιον Σταυρόν μας
νὰ ῥίχνῃ μπάλες στὸν ἐχθρὸ
τοὺς Τούρκους νὰ θερίξῃ
καὶ ἡ γλυκεῖα Σημαία μας
ψηλὰ θὰ κυματίζει
στὴν Ἡπειρο στὰ Γιάννενα
εἰς τὴν Μακεδονίαν
εἰς τὰ νησιά ποῦ βρίσκονται
στὴ μαύρῃ τυραννία.
Μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ δίδετε
θὰ πάρωμε τουφέκια
ν' ἀρματωθοῦνε τὰ παιδιὰ
τοῦ «Κόδρου» καὶ φυσέκια.
Εἶναι χαρὰ τρανώτερη
νὰ δῇτ' ἀρματωμένα
τὰ πεντακόσια μέλη μας
ποῦναι προωρισμένα
πρῶτα εἰς τὴν Ἀγιά Σοφιά
νὰ στήσουν τὸν Σταυρό μας
κι' ἀπ' τὴν Κωνσταντινούπολιν
νὰ διώξουν τὸν ἐχθρὸ μας ;

ΤΟΥ ΓΕΡΩ Τ' ΑΡΜΑΤΑ

Καιροῦ παλῆου ἀγωνιστῆς
θλιπτὸ ἀπομεινάρι
ὁ γέρων εἰς τὸ στρῶμά του
τὸν θάνατο προσμένει

Ἀλλοίμονον! ἀγνώριστο
τ' ἄλλοτε παλληκάρι
βλέπει μὲ πόνο τὴν ψυχὴν
σιγὰ-σιγὰ νὰ βγαίνει!

Ἀπάν' ἀπὸ τὸ στρῶμα του
τ' ἄρματα κρεμασμένα
λέεις καὶ κλαῖνε τό κορμὶ
ποῦ τᾶχει δοξασμένα!

Καὶ εἰς τὸν τοῖχο τρέμουνε
καὶ λυπημένα σειοῦνται
τὸν ἥρωα ποῦ κάτω των
ψυχομαχεῖ, λυποῦνται.

Πόσες φορὲς εἰς τὰ βουνὰ
μαζύ του ἐπετοῦσαν
πόσους θανάτους ἰσκόρπισαν
ἐκεῖ ποῦ πολεμοῦσαν!

Μὲ τὶ καμάρι καὶ χαρὰ
τὰ φόρτε εἰς τὴν μέση
αὐτὸς ποῦ μέλλει σήμερον
μπροστὰ των νὰ ἐκπνεύσῃ!

Πῶς ἄστραπτον στή μέση του
καὶ πῶς φεγγοβολοῦσαν
εἰς τὸν χορὸν, τὸν τύραννον
ὁπότεν ἐνικοῦσαν!

Πόσες φορές χαρμόσυνα
στοὺς γάμους ἐβροντοῦσαν
πόσους ἐχθροὺς στὸ πόλεμον
ἀνδρείκια ἔπελεκοῦσαν!

Καὶ τώρα μένουν ὄρφανά!
ὁ χάρος θὰ τῶν πάρη
ἐκεῖνο ποῦ τὰ ἔδῳσε
τ' ἀνδρεῖο παλληγκάρη!

Τὸ φυσεκλίκι κρέμεται
περίλυπο θλιμμένο
πάει! πεθαίνει ὁ αἰτὸς
ποῦ τόχε φορεμένο!

Κανδῆλι εἰς τὸ πλάι τῶν
μὲ λύπη τρεμοσβύνει
κι' ὁ γέρος ἀπ' τὸ στρῶμά του
παράγγελμα ἀφήνει

Νὰ ξεκρεμάσουν τ' ἄρματα
νὰ τ' ἀποχαιρετήσῃ
καὶ πρὶν ν' ἀφήσῃ τὴ ζωὴ
νὰ τὰ γλυκοφιλήσῃ...

Τρεμουλιαστὰ τρεμουλιαστὰ
μὲ σέβας ξεκρεμοῦνε

τὰ δοξασμένα ἄρματα
 στὸ στρῶμα τ' ἀκουμβοῦνε...

Κι' ἐκεῖνα ἀνατρίχιασαν!
 θαρρεῖς ὅτι δακρύζουν
 ὅταν στὸ στρῶμα ἔξαφνα
 τοῦ ἄρρωστου ἐγγίζουν!

Δανεῖζετ' ἀπ' τὴ νειότη του
 κι' ἀπ' τὴ παλληκαριὰ του
 ὃ γέρωσ καὶ σηκώνεται
 καὶ σφίγγει τ' ἄρματα του!

Καὶ τὰ φιλεῖ γλυκὰ, γλυκὰ
 καὶ ὕστερα τ' ἀφήνει
 τὴν λυπημένη του ψυχὴ
 στὸ Πλάστη παραδίνει

ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ «ΚΟΔΡΟΥ»

Ὅταν σὲ δῶ ὁ νοῦς πετᾷ
 σ' ἀτμόσφαιρα μεγάλῃ
 θαρρῶ πῶς βλέπω στὸν καπνὸ
 γλυκὰ νὰ ζυματῇς
 καὶ νὰ σκορποῦν ὁλόγυρα
 τὰ ζηλευτά σου κάλλι
 ἐλπίδες κι' ἀπὸ κάτω σου
 νὰ πέφτ' ὁ μαχητής!

Οἱ πεντακόσοι ἄετοὶ
 τοῦ «Κόδρου» ὁλόγυρά σου

φανιάζομαι τὸν θάνατο
 στὸν τοῦρκο νὰ σκορποῦν
 θάρος κι' ἐλπίδα ἢ γλυκειὰ
 νὰ διασκορπᾷ θωριά σου
 καὶ τοῦ ἐχθροῦ στὰ στήθη των
 ἢ μπάλες νὰ κτυποῦν!

Ποιὸς ξέρει!.. ἴσως βρίσκεται
 ἀπ' τὸν θεὸ γραμιμένο
 ὁ «Κόδρος» τὴν σημαία του
 ἐκεῖ ποῦ τὸ βαμμένο
 τὸ ἄγριο μεσοφέγγαρο
 ὑψώνεται νὰ στήση
 καὶ σκλαβωμένον Ἑλληνα
 κανένα μὴ ἀφήση....

ΣΤΟΥΣ ΛΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΙΤΑΛΟΥΣ

Ξάπλωσε νίκη τὰ πτερὰ
 τὰ ὅπλα νὰ σκεπάσης
 τῶν Ἰταλῶν ἴσθιν Τρίπολι
 καὶ σὺ ᾗς ἀγκαλιάσης
 ὦ δόξα, τὰ ἀδελφία μας
 τοὺς Ἰταλοὺς ποῦ σποῦνε
 τὴν ἀλυσίδα τῆς σκλαβιάς
 κι' ἐλευθεριά σκορποῦνε!

Νίκη καὶ δόξα καὶ τιμὴ
 στοῦ Γιάλλι μας τὴν χώρα
 ὅπου τὸ χέρι της βαρὺ

κτυπᾷ καὶ νικηφόρα
ἀπὸ τὴν Τρίπολι πετᾷ
τὸ τούρκικο φεγγάρι
καὶ τὸν Σταυρὸ στήν Ἀφρική
ὑψώνει μὲ χαμάρι!

Κτυπᾷτ' ἀδέρφια Ἰταλοὶ
τὸν τύραννο, κτυπᾷτε!
σκορπίζετε τὸν θάνατο
στὸν Τούρκο καὶ νικᾷτε
καὶ δειώξετέ τον μακρυνά...
εἶν' αἷσχος νὰ μολύνῃ
ἀκόμη χῶμα σήμερον
τοῦ Τούρκου ἢ σελήνῃ

Ἀκόμη δὲν ἐκλείσανε
ἀδέρφια ἡ πληγὴς μας
καὶ οἱ νεκροὶ δὲν ἔλυσαν
ἢ τόσες μαχαιριές μας
τὸ μαῦρο παιδομάζωμα
τὰ τόσα μας μαρτύρια
καὶ τὰ πικρὰ ποῦ ἤπιαμε
ὥς σκλάβοι του ποτήρια...

Καὶ ὅμως εἰς τὰ στήθη μας
ἀκούομε λαχτᾶρα
εἰς τὸ πλευρό σας νᾶρθωμε
κι' ὥς θεϊκὴ κατάρρα
νὰ πέσωμε στὸν βάρβαρο
μαζὺ νὰ πολεμοῦμε

καὶ μιὰ ἡμέρα ἀδελφικὰ
τῇ νίκῃ νὰ χαροῦμε!

Δὲν λησμονοῦμεν ἀδελφοὶ
στὴν Κρήτῃ σαπημένα
πῶς βορίζονται καὶ κόκκαλα
δικὰ σας σκορπισμένα
τοῦ Γαριβάλδη τοὺς ἀητοὺς
μας φέρον' ἡ φαντασία
νὰ μάχωνται στὸ πλάι μας
νὰ πέφτουνε θυσία!

Μὰ ὅμως ἡ Πατρίδα σας
δὲν θέλει στὸ πλευρὸ σας
ἐθελονταὶ νὰ πολεμοῦν
νὰ ρίχνουν τὸν ἐχθρὸ σας
καὶ κλειοῦμε εἰς τὰ στήθη μας
τόν πόνο καὶ κοντά σας
ἡ φαντασία μας πετᾷ
εἰς τὰ στρατόπεδά σας...

Κι' ἀπ' τὴν καρδιά σᾶς στέλλομε
ἀδελφικὴ εἰρήνη μας
νὰ περουργῇ δίπλα σας
ἡ νίκη, ἀδελφοὶ μας
καὶ ταπεινὸς ὁ βάρβαρος
εἰς τοῦ Σταυροῦ τὴ χάρι
νὰ κλίνει γόνυ καὶ θλιμτὸ
νὰ σβύσῃ τὸ φεγγάρι!

ΣΚΙΑΙ ΗΡΩΩΝ

Πάνω ψηλὰ στὸν Ὀλυμπο
 ἔχουν χορὸ στημένο
 σκιαί Ἡρώων κι' ἔχουνε
 στεφάνι φορεμένο
 στὴν κεφαλὴ! εἶναι θεοὶ
 τῆς κλεφτουριᾶς νομίζεις...
 βοήθα φαντασία μου!
 θαρρῶ πὼς τοὺς γνωρίζεις.

ὦ νὰ ὁ Γέρωσ τοῦ Μωρηᾶ
 Κολοκοτρώνης! δέτε
 ἡ φουστανέλλα στὸν χορὸ
 ὁλόλευκη πετιέται
 καὶ τὰ βαρεῖά του ἄρματα
 πὼς λάμπουν! στολισμένος
 ἔτσι ὡς εἶναι φαίνεται
 ὑπὸ μάχη γυρισμένος

Δέτ' ὁ Τζαβέλλας πὼς πετᾷ
 κρατῶν τὸ γιαταγάνι
 Ἄνδρουῦτσος π' ἐθριάμβευσε
 εἰς τῆς Γραβιᾶς τὸ χάνι
 ὁ Διάκος καὶ ὁ Μπότσαρης
 ἐκεῖ ὁ Δυοβουνιώτης
 ὁ Παπαφλέσσας, δίπλα τὸν
 ὁ κάθε στρατιώτης!

Παρέκει ὁ Γρηγόριος
 ὁ Σαμουήλ, φοροῦνε
 κι' ὁ Γαβριήλ ὁλόφωτα
 στεφάνια καὶ γελοῦνε

καὶ καμαρώνουν τὸν χορὸ
 τῶν καπετάνιων π' ὅλοι
 ἐβαπτισθῆκαν στὴ φωτιὰ
 κι' ἐχόρτασαν τὸ βόλι !

* * *

Λῆφνης ὁ Ὀλυμπος σκιρτᾷ...
 ἢ πλάσις συγκινεῖται
 καὶ ἐσταμάτησ' ὁ χορὸς
 καὶ τὸ βουνὸ κινεῖται
 καὶ κατεβαίνουνε σιγὰ
 σιγὰ αἱματωμένοι
 καὶ ἄλλοι ἀπὸ στέφανα
 τῆς δάφνης στολισμένοι !

—
 Ποιοὶ νᾶναι ποῦ ἐφθάσανε ;
 ποιοὶ νᾶναι καὶ ἡ πλάσι
 αἰσθάνθηκε συγκίνησι
 κάνεις των σᾶν περάση ;
 Κλέφτες καινούργοι φαίνονται
 ἰδέτε πῶς φοροῦνε
 στὰ στήθεια γιὰ παράσημα
 πληγῆς καὶ πῶς πετοῦνε !

—
 Ἄ ! νὰ γνωρίζω... ὁ ἀητὸς...
 ὁ κλέφτης ξακουσμένος
 ὁ Νικολοῦδης π' ἔπεσε
 στὴ μάχη δοξασιμένος
 Δετ' ἡ γλυκειὰ του ἡ μορφὴ
 χαμόγελα π' ἀφήνει

τί λάμπει εἰς τὴν μέση του
ἀρματωσιὰ ἀφίνει!

Νὰ ὁ Σκαλίδης δίπλα του
γιὰ δέτε πόσο στάζει
αἶμ' ἀπ' τὰ στήθη του θερμὸ
ποῦ στὴν καρδιὰ του βράζει
Δέτ' ἕνας νεὸς πῶς χαίρεται
δέτε κορμὶ καὶ χάρι
εἶναι ὁ Ζέζας ὁ Μελαῖς
τ' ἀνήμερο λιοντάρι!

Ἰδὲ πῶς ἀγκαλιάζονται
Περδίκας κι' Ἀνδριάνης...
Αἶ νειότη νειότη! σὰν κι' αὐτοὺς
μακάρι ν' ἀποθάνης
Πραντούνας καὶ Φραγκόπουλος
Ἄγρας καὶ Μωραΐτης
Γαρέφης καὶ Κατσίγαρης
κι' ὁ Πούλακας τῆς Κρήτης!

Καὶ δάφνινο στὴν κεφαλὴ
φοροῦν κι' αὐτοὶ στεφάνι
πῶς συγκινεῖτ' ὁ Ὀλυμπος!
μὰ νά! ἀκόμη φθάνει
Παπαπασχάλης γύρω του
λάμπει φωτὸς σκορπίζει
καὶ δίπλα του ὁ Φώτιος
τῆς Κορυτσᾶς, δακρύζει.

Τῶν Γρεβενῶν ὁ Μάρτυρας
ιδέ πῶς καταφθάνει
καὶ λάμπει ἀπὸ πάνω του

χρυσὸ φουτοστεφάνι
καὶ πίσω κλέφτες ἄπειροι
καινούργιοι νεκρωμένοι
ἔρχονται ὑπερήφανοι
δαφνοστεφανωμένοι!

Λαμποκοποῦνε τ' ἄρματα
μυρίζουν τὰ στεφάνια
καὶ πέφτει λάμψις θεϊκὴ
ἐπ' αὐτὰ τὰ Οὐράνια
καὶ σιγοκλαῖν' ἀπὸ χαρὰς
σφικτὰ ἀγκαλιασμένοι
μὲ τοὺς καινούργιους οἱ παλαιοὶ
οἱ κλέφτες δακρυσμένοι

Λὲς πῶς φιλιέται ὁ Μελαῖς
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη
μὲ τὸν Ἀνδρουῦτσο στ' ἄρματα
ἰδὲ πῶς καμαρώνει
ὁ Νικολούδης γελαστός,
καὶ ὁ Σκαλίδης δέτε
μὲ τὸν Τζαβέλλα γελαστός
λγυκὰ γλυκὰ φιλιέται

Καὶ πάλι ἀρχίζουν τὸν χορὸν...
ὡς ὅτου ἄλλοι πάλι
κλέφτες καινούργοι φθάσουνε
κι' αὐτοὶ εἰς τὸ κεφάλι
στεφάνια δόξης νὰ φοροῦν
κι' ἄλλους νὰ καρτεροῦνε
ὡς ὅτου σκλάβοι Ἕλληνες
στόν κόσμον δὲν θὰ ζοῦνε!

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Σκυθρωπάζουσα σελήνη
τῆς καρδιᾶς μου ὁμοιάξεις
κι' ὅπως γὼ θρηνῶ καὶ κλαίω
καὶ ἐσὺ ἀναστενάξεις!

Δακρυσμένος σὲ κυτᾶζω
στῆς πατρίδος τ' ἀκρογιάλι
καὶ μεθ' αὖριον θὰ σ' ἴδω
εἰς τὰ ξένα εἰς γῆ' ἄλλη

Γαλανό μου κῦμα κλαῖε
ὅπως κλαίει ἡ καρδιά μου
ποῦ πολὺ μακρὰν με φεύγεις
ἀπὸ τὴν γεννέτειρά μου.

Τρίξε ἄγκυρα ἀσπλάγχχνος
ὅπως τρίξει ἡ καρδιά μου
καὶ ἄς τρέχῃ τὸ νερό σου
ὥς κυλοῦν τὰ δάκρυά μου

Στάσου ἀσπλαγγο βαπόρι
μὲν στιγμὴ νὰ ἀτενίσω
τῆς Πατρίδος μου τὰ ὄρη,
κοὶ νὰ τ' ἀποχαιρετήσω!

ΣΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΣΑΣ

Τῷ σεβαστῷ μοι θεῷ καὶ Βασιλεῖ
Κ. Κλωστερίδῃ.

Γιατὶ ἡ θάλασσα βοᾷ κι' ὁ ἄνεμος συρίζει
τὰ κύματα ἀφρίζουνε, τὸ πέλαγος μυκάται

καὶ κάθε λόφος καὶ βουνὸ χαλεπιανὸ διακουρίζει
χειμῶνας κι' ἅγιος βορρῆας, σὰν λέοντας βορῆται ;

ὦ σήμερον τὰ χεῖλη μου δὲν θέλουν νὰ μιλίσουν
δὲν λέγουν πῶς ἐφύγατε, γιὰτ' ἡ καρδιά μου πάλλει
οἱ βράχοι τοῦ Ἀκρωτηριοῦ τώρα θ' ἀντιπαλήσουν
ἄρά γε εἰς τὴν Κρήτη μας, θὰ ἔλθετε καὶ πάλι ;

Δακρύβροστοι οἱ ὀφθαλμοὶ τὸν πόντον ἀτενίζουν
καὶ τῆς καρδιᾶς μου οἱ παλμοὶ πειὸ ζωηροὶ ναι τώρα
μὲ λύπη ὅλ' οἱ συγγενεῖς σὰς ἀποχαιρετίζουν
ὦ ἀπαισία ἡ στιγμὴ, λυπητερὴ ἡ ὥρα !

ἦθελα νᾶμουν Ποσειδῶν τὰ κύματα νὰ παύσω
ἦθελα νᾶμουν γερανὸς νὰ σᾶς ἀκολουθήσω...
Τὸ πλοῖον ἄν συνώδεα, δὲν ἦθελε νὰ κλαῖσω
καὶ τότε θὰ ἐχόρταινα νὰ σᾶς ποχαιρετήσω !

Θάλασσα ! παῦσε τοὺς ἄφροὺς ! τὰ κύματά σου παῖσε !
καὶ χαϊδευτὰ νανούριζε τοὺς τρεῖς μας ἐπιβάτας
στὸν πόνον μας πόνει καὶ σύ, καὶ εἰς τὴν λύπη κλαῖσε
Θεέ, ἀγγέλους στεῖλε των, δικοὺς Σου κωπηλάτας

ΔΕΗΣΙΣ ΚΟΡΗΣ

Ναυτόπουλο τ' ἰδέλφι μου, παλαίει μὲ τὸ κύμα
εἰς τὴν πικρὴ τὴν ξενιτειὰ ἀγνώριστο γυρίζει
Εὐδόκησον, τοῦ κύματος, Χριστέ, μὴ γίνῃ θῦμα
στὴν ἀφρισμένη θάλασσα, ἐκεῖ ποῦ ἀρμενίζει

Κάμε Χριστέ ! τὰ κύματα, τ' ἄγρια καὶ μανιασμένα
νὰ παύσουν, καὶ ὁ ἅγιος βορρῆας νὰ ἡσυχάζῃ
κι' ἀξιώσῃ με τὴν πτωχὴ, τὴν πικραμένη μένα

νὰ ἴδω τ' ἀδελφάμι μου εἰς τὴν στερεὴν νὰ φθάσῃ.

Κάμε Χριστέ, στὴν θάλασσα νὰ ξαπλωθῇ γαλήνη
γλινὰ νὰ νανουρίζεται στὸ κῆμα τὸ καράβι...
νὰ ῥίχνῃ φῶς στὴν σκοτεινιά τῆς νύκτας ἢ σελήνῃ
στὴν ἀφρισμένη θάλασσα ποῦ τὰ ναυτάκια θάβει.

Η ΑΙΧΜΑΛΩΤΗΣΙΣ ΤΩΝ «ΣΠΕΤΣΩΝ»

Ἀκόμη εἶναι ἥσυχοι αἱ «Σπέτσαι» στὸ λιμάνι
καὶ πλῆθος κόσμου γύρω των, ἢ ὥρα λαχταρᾷ
ποῦ θ' ἀρμενίσῃ... ἢ στιγμὴ
ἐκείνῃ τώρα φθάνει
καὶ τὸ βαπόρι ἄρχισε νὰ σχίζει τὰ νερά....

Πόσοι δακρύζουν ὀφθαλμοί! πῶς ἡ καρδιὲς κτυποῦνε
ἐδῶ δακρύζουνε οἱ νειοί, παρέκει τὸν Σταυρὸ
γέροντοι ἀσπρομάλληδες
μὲ δάκρυα ποιοῦνε
καὶ τὸ βαπόρι ἥσυχον κυλᾷ εἰς τὸν νερό...

Φεύγει τὸ ὄνειρον! ἰδὲ τὸ πλοῖον πῶς σφυρίζει
αὐτοὶ ποῦ ταξειδεύουνε, ἰδέτε τὴν χαρὰ
αἰσθάνονται σ' αὐτὴν ἤρχισε
τὸ πλοῖον ν' ἀρμενίζει....
τίνος τὰ μάτια σήμερον, δὲν ἔγιναν ὑγρά!

«Εἰς τὸ καλὸ» μυθιόστομος ἀντήχησε τοιγύρω
βγαλμένη μὲς ἀπ' τὴν καρδιὰ τρεμουλιαστή φωνὴ
δέτε πῶς σειοῦνται τὰ βουνὰ
κί' ἡ πλάσις ὅλη γύρω!

Ἄχ! πῶς ἀπὸ συγκίνησι κάθε καρδιὰ πονεῖ!

Φεύγει...ἀφήνει πίσω του τόσες καρδιές νὰ κλαῖνε
καὶ ἀρμενίζει ἥσυχο.... ἰδέτε πῶς πετᾷ!

ἄχ! πῶς ἀπὸ τρελλή χαρὰ
ὅλων τὰ στήθια καίνε
πάει! τὸ πλοῖον ἔφυγε... ποτὲ δὲν σταματᾷ....

Τὶ φρίκη ὅμως, τώρα νά! οἱ Φράγχοι τ' ἀλλουθοῦνε
ῥεῦθερο δὲν τὰφήνουνε, νὰ πλέῃ τὸ πτωχό!

πόσες καρδιές μαραίνονται
πόσες καρδιές κτυποῦνε!
οἱ Φράγχοι δὲν τ' ἀφήνουνε, νὰ φύγῃ μοναχό!

Αἱ Φράγχοι! Φράγγοι! ἔχετε τὴ δύναμι... κτυπᾶτε
κρατεῖτε σκλάβο τὸν Σταυρὸ Τουρκόφιλ' ἰσχυροὶ
δὲν σᾶς τιμᾷ ἓνα λαὸ
μικρὸ νὰ τυραννᾶτε
ποῦ δὲν σᾶς τρέμει; ὅσο σεῖς κ' ἂν εἰσθε φοβεροί.

ΛΙΟΝΙΑ

Λευκὰ λευκὰ τὰ κύματα
κτυποῦσαν σ' ἓνα βράχο
μὲ καρδιοκτύπι τοῦλεγαν
κανένα μυστικὸ
κ' ἀφρίζοντα ψιθύριζαν
εἰς τὸν θαλασσομάχο
κἀνὲν ἄγνὸ παράπονο

μὲ πόνο ἐρωτικὸ

—
 Σιγὰ ἐνηγκαλίζοντο
 καὶ παραπονεμένα
 τὰ κύματα τὰ ὀλόλευκα
 τὸν βράχο τὸν σκληρὸ
 κι' ὁ βράχος ὁ ἀναίσθητος
 μὲ νῶτα ἀφρολουσμένα
 ἐδέχετο ἀκίνητος
 τὸ κύμα τ' ἄλμυρό.

—
 Τὰ κύματα ξεψύχησαν
 κι' ἔπесαν νεκρωμένα
 ἀκίνητα κι' ἀθόρυβα
 δὲν εἶχαν πλειὰ λαλιὰ
 κι' ὁ βράχος σ' ἂν τὰ ἔβλεπε
 νεκρὰ καὶ πεθαμένα
 βουβὸς καὶ ἀσυγκίνητος
 ἐγέλα μ' ἀπονιὰ

ΚΥΜΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Στὴν ἀφροισμένη θάλασσα
 μιὰ ἀσέληνη βραδεῖα
 καθήμεν ὀλομόναχος
 στῆς θάλασσας τὴν ἄκρη
 τὰ ἀφροισμένα κύματα

εἶχά γὰρ συντροφιὰ
 κι' ἀτένιζα περιίλυπος
 τὴν θάλασσα τὴν μαύρη

Ἡ θάλασσα ἐμαίνεται
 εἰς τὴν ἀστροφεγγιὰ
 ὁ ἄνεμος ἐσύριξε
 στὴν νύκτα τὴν ἀγρία
 τὰ κύματα ἐσπούσανε
 εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ
 καὶ τὰ χογλάδια τρίζανε
 κατάλευκα καὶ κρύα

Ἐκεῖ ἀπ' τὰ χεῖλή μ' ἔφυγε
 εἷς μαῦρος στεναγμός
 καὶ εἶπα πῶς ὁ βίος μας
 μοιάζει τὸ ἄγριο κῆμα
 καὶ ἔβλεπα ὀλοφάνερα
 δὲν χώριε δισταγμός
 πῶς ἡ ζωὴ ἐταίριασε
 μὲ τοῦ γιालοῦ τὸ κῆμα

